

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

EYLÜL - EKİM 2004

Sahibi

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Ahmet DEVİREN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Altan İLTER

Yazı Kurulu
Altan İLTER
Mevlüt ÖKSÜZOĞLU
Ahmet DEVİREN
S. Selami TAŞBAŞI
Ruhi TAŞKIN

Teknik Yönetmen
Ömer ÖZTÜRK

Yazışma Adresi:
Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği
Hoşdere Caddesi, Akasya Apt. No: 41-2 A
Y. Ayrancı / ANKARA
Tel: (0 312) 426 75 90 Faks: (0 312) 354 78 38

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği,
PTT 101843 no.lu Çek Hesabı
T.C. Ziraat Bankası Ankara Yenişehir Şubesi
Hesap No: 441169

Gönderilen yazılar yayımlansın, yayımlanmasın
iade edilmez ve telif ücreti ödenmez.

Bu dergide yayımlanan yazılardaki fikirler
yazarlarına aittir.

Dergimiz Basın Ahlâk Yasası'na uyar.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi, Ankara Valiliği'nin
12.09.1991 gün ve 8202 yazıları ile ayda bir çıkar.

Yıl: 14 Sayı: 154-155
EYLÜL - EKİM 2004
Dizgi-Mizanpaj: **Marina Tanıtım - 232 00 01 (pbx)**
Baskı: **HAS-SOY Matbaacılık**
Tel: **0 312 341 59 94 / 384 03 04**

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi Muhabirleri:
Emrullah GÜLER : Malatya-Ağın
Cüneyt ÖZKUL : İzmir
Ahmet SAMUR : İstanbul

Ön kapak: Saadet METİN - Düş aralıkları (50x70
cm. tuval üzerine yağlıboya tablo)

SAYFA

İÇİNDEKİLER

3-5	Okurlarımızla Söyleşi ANKARA-AĞIN DERNEĞİ
6-7	Arıyorum (Şiir) Yakup YANÇ
8-9	Cicozlarım Prof. Dr. Sadık DEMİRSOY
10	Kalem Tutabilmek (Şiir) Nijat YUMUŞAK
11	Tarihten Günümüze AĞIN Yrd. Doç. Dr. İbrahim ÜNAL
12	Dilek (Şiir) Sebüktay KAAAN
13	Dr. Vâkıf ÖZKUL Doç. Dr. Kriton DİNÇMEN
14-15	Vicdan Azabı Ahmet SAMUR
16-17	Ölümler Randevu Ayşenur AKSU
18	Hemşerim (Şiir) Mustafa ÖZDEM
19	Denemenin 'Ayna'sı Gültekin EMRE
20	Kar Taneleri Yıldız PEKTAŞ
21	Okullar Açılırken Turgay FİŞEKÇİ
22-23	Su Kaynaklarının Önemi Fikriye BALTACI
24	Ayrıldık (Şiir) Hüsnü AYDOĞMUŞ
25	Sigara Arkadaşınız Olamaz Doç. Dr. Şule AKÇAY
26-29	Ağın (Karamağara) Köprüsü Yapım Çalışmaları Bener YILDIRIM
30	Haberler
31	Doğumlar, Evlenenler, Ölüm

OKURLARIMIZLA SÖYLEŞİ...

Değerli okurlarımız, sevgili hemşehrilerimiz,

Yazın kavurucu-bunaltıcı sıcakları yavaş yavaş yerini daha serin daha iç açıcı bir havaya bıraktı. Yemyeşil kırlar, bayırlar, kıraç hale dönüşmeye, ağaçların yaprakları çoktan sararıp-dökülmeye başladı bile... Sonbaharın o güzelim günlerini yaşıyoruz.

Bu arada, yaz tatilini de bitirdik. Okulların açılması, havaların biraz serinlemesi ve ramazan'ın başlaması nedenlerinden dolayı, çoğumuz tekrar bulunduğumuz ortama döndük ve tekdüze yaşantımızı sürdürmeyi devam ettiriyoruz. Çocukların-torunların okul-kreş telaşı, odun-kömür-kalorifere yönelik ısınma gereksinimlerimizin karşılanması, çalışma ortamının yanı sıra çoğu yerde yaşanan trafik keşmekeşi, çevre ve hava kirliliği vb. nedenlerden kaynaklanan sorunlar, bir sonraki tatil dönemine kadar yine yaşantımıza girecek çoğumuzun...

Ancak, ne dersek diyelim; tatille birlikte bir yılın verdiği stresi üzerimizden attık, dinç ve sağlıklı bir şekilde normal yaşantımızı sürdürmeye başladık.

Çünkü, hepimizin buna gerçekten gereksinimi var...

Tatil hakkındaki bu kısa girişin ardından, izinizle Ankara-Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği ile bu dernek tarafından on dört yıldır yayımlanmakta olan Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'ne değinmekte yarar görüyoruz.

Dergimizin Mart-Nisan 2004 sayısında "Yitirdiklerimizin Ardından" başlığı ile yer alan başyazının son bölümünde aynen şöyle demiştik:

"Ankara-Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği, olanakların elverdiği ölçüde başarıyla görevlerini yerine getirmeye devam ediyor..."

Derneğin yayın organı olan "Ağın Düşün ve Sanat Dergisi"de, ülkemizde hemen hemen çoğu il'in, ilçenin başaramadığı bir ilki aralıksız olarak sürdürüyor.

.....

Onun için, bu asırlık çınarın yok olmaması ve her geçen gün biraz daha güçlenip kuvvetlenmesi ve yeni filizler verebilmesi için sizlerin maddi/manevi desteğine her zamankinden daha fazla gereksinim

duyuyoruz.

Bu desteği bizlerden esirgemeyeceğiniz duygularıyla, hoşçakalın..."

Böyle demeye dedik ama, ancak durum hiç de öyle iç açıcı değil. Bu nedenle, bazı gerçekleri değerli okurlarımızla açık-seçik bir şekilde paylaşmak, sorunlarımızı, yanlış ve doğrularımızı masa üzerine yatırarak çözüm yollarını beraberce araştırmak ve okurlarımızın, derneğimiz ile dergimiz açısından köklü-kalıcı görüş ve önerilerini saptamak gereğini duyduk.

Bilindiği gibi, ülkemiz bir vergi cenneti... Devlet kesimindeki memur ve işçiler doğrudan bordro üzerinden, serbest meslek sahipleri, holdingler, şirketler vb. kuruluşlar ise canlarının istediği ölçüde ve miktarda devlete vergi ödüyorlar.

Ülkemizde devlet çarkında gördüğümüz-yaşadığımız bu çarpıklıklara ne yazık ve acıdır ki derneklerimizde de karşılaşyoruz. Ülkemizde kırmızı biberi sevenler derneği, avcılığı-dalgıçlığı-paraşütçülüğü geliştirme derneği, yeşil kurbayı yüzdürme derneği... adları altında kurularak, çoğu kez amacı dışındaki işlerle uğraşan (kumar, müşterek bahis vb.) derneklerle, hemşehrileri arasında sevgi-saygı bağlarını kuvvetlendirmeye, ülkesine-yöresine hizmet sunmaya ve hele hele kültürel bağnazlığın son aşamada olduğu bir dönemde bir yayın organını uzun süredir yaşatmayı başaran dernekler aynı kefeye konulmak istenmektedir.

Aynı kefeye konmak bir tarafa, vergi daireleri; hemşehrilerimizin ölüm-evlenme haberlerini, bazı hemşehrilerimizin ise işyerine başvuran Ağınlılara iş verebileceği hakkındaki duyurularını dahi **"ilan-reklam"** kategorisine sokarak, derneğimiz hakkında çok sayıda dava açabiliyorlar.

Ayrıca, Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'ni tamamen ticari nitelikte bir yayın organı gibi kabul ederek, kazanç vergisi isteyebiliyorlar.

Biraz önce değindiğimiz gibi, ülkemiz vergi cenneti olduğu kadar aynı zamanda da garip bir ülke! Gerekli yasal düzenlemeler ne zaman yapılacak ve önlemler nasıl alınacak acaba?

Şu anda elinizde olan ve on dört yıldır yayın hayatını sürdüren Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nin ulaştığı sayı 154-155... Demek ki on dört yıl gibi çok uzun bir süredir bazı okurlarımızla beraberiz, birlikteyiz ve iç içeyiz... Dostuz, akrabayız, arkadaşsınız... Bazı okurlarımızla da bu zaman periyodu içerisinde beraber olmaya başladık. Her geçen gün yeni, yepyeni okurlarla-hemşehrilerle tanışıyor ve okur sayımızı sürekli artırmaya çalışıyoruz.

Sizlerin bize vereceği destekle, dergimizi; içerik, kalite ve nitelik açısından daha üst düzeylere çıkarabilmek için aralıksız olarak uğraşlarımızı sürdürüyoruz.

Ağınlılar olarak yüzyıllar öncesine dayanan bir okuma-yazma sevdamız var... Okuma-yazma oranı açısından belki de ülkemizin en önde gelen yörelerinden birisiyiz. Bu oran neredeyse yüzde yüzlere ulaşıyor. Doktorundan mühendisine, profesöründen yargıcına, öğretmeninden subayına, yazarından çizerine, ressamından müzisyenine, esnafından tüccarına... yetişmiş yüzlerce, binlerce hemşehrimiz var. Var, var ama Ağın Düşün ve Sanat Dergisi yazı sıkıntısı çekiyor! Ülkenin kaderinde, sanatsal ve kültürel etkinliklerinde, sporunda, ekonomik ve politik yaşantısında, sözün kısası etkin-yetkin konumda olan çoğu hemşehrimiz ne acıdır ki eline kalem almıyor veya bu kalemler öz yöresinin dergisine yazı yazmayı gereksiz görüyor!

Oysa biz istiyoruz ki, sayfalarımızda yer alacak şiir, fıkra, karikatür, yazı, öykü, denemelerinizle; Hozahpur Deresi'nden hafif hafif esen rüzgarın o kekik kokan havasını beraber soluyalım, Küzne Çeşmesi'nden kana kana içtiğimiz berrak suyun soğukluğunu, Zambulbar'da, leblebinin, Ecüzlü, Havna ve Aşağıyabanlı'daki o mayhoş ecürün, Apuşma'da toprak petekten çıkarılarak bakır sehinde sunulan altın sarısı rengindeki balın, Ekirek'te ve Hünü'de beyaz çarşaflara sallanarak yenilen dutların ve dut pekmezlerinin, Andiri'nin şeker gibi kavunlarının, Vahşen ve Bademli'de üzüm kaynatarak yaptığımız malezlerle üretilen bastık, tarhana ve sucukların tadını...

Modanlı, Gemuhu, Konak ve Saraycık'ta duvar diplerinde yaşlı ana-babalarla yaptığımız sohbetleri, Osmanbaşı ve Hekamat'ta keklik beklediğimiz evcikleri, Hoşirik'te, Mezarlılar'da, Palancı Bahçesi'nde buz gibi rakı eşliğinde çevirdiğimiz gıdık

partilerini, Mineyik'in meşeliklerinde pelüt, Pul ve Haskini'nin dağlarında sakız kanatıp, göbek topladığımız, Kamberboğan'da çimip, torla balık tuttuğumuz, Hastek'te isot kebabı yapıp Venk Deresi'nde yediğimiz, Gıranı'de Gani Dayı'nın klarneti, Dilo'nun kemani, Çavuş'un davuluyla gelin ağılattığımız günleri...

Sulara armağan ettiğimiz Ehme, Hıdıroz ve Südererek'i, diğerleri gibi bugün de yeni adlarını ezberlemekte zorlandığımız Şıhlar, Dingidar, Paşikli ve Hörenek'i...

Laloğlan'ın bıçak oyunlarını, Uzun Süleyman'ın düğünlerde sunduğu ilginç gösterileri, Deli Osmanları, Kılıcı Rıza Dayı'nın şimdi sular altında kalan Pağnik ile Ağın Köprüsü'nü yaptırmak için verdiği uğraşları, Noman Amca, İspanakçı Dayı ile İmam Dayı'nın tavla muhabbetlerini, zamanında Ağın'ın simgesi olan Çınaraltındaki Recep Dayı'nın kahvesinde demli bir çay içip, Berber Gencağa'nın tahta koltuğunda tıraş olduğumuz günleri, dergimizin yazı kaynakları Nuri Onat'ı, Hüseyin Kabasakal'ı, Hayri Gençosman'ı, Dr. Vakıf Özkul'u, Mehmet Orhan'ı, Osman Güler'i, Ankara'daki hemşehrilerimizi bir dernek çatısı altında toplamak için bıkmadan-usanmadan uğraş veren Cevat Onay'ı, Vehbi Çoker'i, Lütfü Gündüz ve Mustafa Niksarlı'yı...

Öğretmen Süleyman Nazif İter'i, Abdullah Lütfü Efendi'yi, Müderris Hüseyin Efendi ile oğulları Şeref ve Hasan Hocaoglu'nu, okul sıralarını paylaştığımız arkadaşlarımızı, öğretmenlerimizi ve daha saymakla-anlatmakla bitiremeyeceğimiz, anımsayamadığımız birçok kişi ve olayı tekrar yaşayalım, tekrar yaşatalım ve duyumsayabilelim.

Ve değerli şairimiz Niyazi Yıldırım Gençosmanoğlu'nun 'Ağın' adlı şiirinin şu iki dördüğündeki gibi:

*Bunca güzel sevdik, fakat hiç biri
Ağın dedikleri yâr gibi değil.
Çok meyve devşirdik bağdan, bahçeden,
Onun başındaki nar gibi değil.*

*Ey akın, yeşilin, morun âşığı!
Ey gönül tahtının som yakışığı!
Yıldızın, güneşin, ayın ışığı,
Senin gözündeki nur gibi değil.*

Dergimizin sayfalarında biraz daha Ağın'ı soluyabilelim, nostaljik duygularımızı biraz daha anımsayabilelim...

Ve gelecek kuşaklara en büyük kültür mirası-mız olarak bırakacağımız Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'ni içerik olarak daha zengin bir hale dönüştürelim...

XX. yüzyılı teknoloji ve iletişim çağı olarak nitelerek sanırız ki yanlış bir tanımlama olmaz. Bu yüzyılda birçok alanda meydana gelen gelişmelere koşut olarak, teknoloji ve iletişimde de büyük aşamalar kaydedildi. Önceleri mektup, telefon, telgraf, yazılı ve görsel yayın organları kanalıyla sağlanabilen iletişim, günümüzde artık bilgisayar ve uydular aracılığıyla uzayda olan gelişmeleri bile bizlere anında ulaştırabiliyor.

Hepimiz, teknolojiye meydana gelen gelişmelerden olanakların elverdiği ölçüde yararlanıyorsak da, Ağınlular olarak; çevremizle, dost-akraba-arkadaşlarımıza ilişkin çeşitli bilgileri, hatta ve hatta en yakınlarımızın doğum ve evlenme gibi mutlu olaylarının yanı sıra çoğu kez ölüm haberlerini dahi Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nden öğrenebiliyoruz.

İlk yayımlandığı 1967'li yılları dikkate alırsak, yaklaşık elli yıla yakın bir süreden beri Ağın Düşün ve Sanat Dergisi işlevini bu şekilde yerine getirmeye çalışıyor.

Ancak, canlıların yaşayabilmesi için nasıl hava ve suya gereksinim duyuluyorsa, Ankara-Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği ile onun yayın organı olan Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nin de büyük ölçüde maddi/manevi desteğe gereksinimi var.

Dernek ve dergi, yıllardan beri görev alan değerli hemşehrilerimizin hiçbir karşılık beklemeksizin, tamamen amatörce ve özverili çalışmalarıyla bugünlere kadar geldi... Birçok hemşehrimiz de dergimizi yıllardır yazılarıyla, şiirleriyle besleyerek Ağın pınarından akan suyun lezzetini hepimize tattırmaya çalıştılar. Ayrıca, Ağınlı olmadıkları halde yıllardan beri dergimize abone oldukları gibi yazı ve şiirleri ile bizleri destekleyen değerli okurlarımıza şükranlarımızı sunmaktan kendimizi alamıyoruz... Önümüzdeki dönemlerde de dergimize verecekleri katkılarının devam etmesini bekliyoruz. Sayıları altı yüz'e yaklaşan hemşehrimiz ve okurumuz, dergi başışı katkılarıyla bizleri bugünlere ulaştırdılar... Hepinize sonsuz teşekkürler.

Sizlerin bu yöndeki katkılarınız devam ettiği sü-

rece sunulan hizmetler daha sağlıklı ve daha nitelikli bir şekilde yürümeye devam edecek.

Yazımızı son olarak eleştiri ve özeleştiri yaparak noktalamak istiyor ve bazı gerçekleri sizlerle paylaşmanın çok yararlı olacağını düşünüyoruz.

-Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği üyelerimizden halen 6'sı üç, 11'i iki ve 10'u da bir yıllık olmak üzere üyelik aidatını ödemişlerdir. **Derneğin alacağı tutar 1,3 milyar TL'dir.**

-Ağın Düşün ve Sanat Dergisi abonelerimizden; halen 11'i üç, 64'ü iki ve 150'si de bir yıllık olmak üzere (yüzde kırk'ı) dergi abone başışını ödemişlerdir. **Derneğin abone başışı olarak alacağı tutar 6,8 milyar TL'ye ulaşmıştır.**

Toplam olarak 8,1 milyar TL.

Derneğimiz ile dergimizin geleceğinin daha açık ve net bir şekilde gözler önüne serilmesi amacıyla, bu ilginç tabloyu bilgilerinize sunduk.

Dergimiz, ülkemizde Cumhuriyeti ve laikliği yıkararak şeriat düzenini kurmaya çalışan açığizli örgütlere, holdinglere, çıkar çevrelerine ve siyasi partilere sırtını dayamadan çok güç koşullarda yaşamını sürdürmeye çalışmaktadır.

Yolumuz, Mustafa Kemal Atatürk'ün çizdiği yolda ve O'nun belirlediği hedefler doğrultusunda bu güne kadar olduğu gibi bundan sonra da ilerlemektir.

Sizlerin destekleriniz ve katkılarınız devam ettiği sürece Ağın Düşün ve Sanat Dergisi ilkelerinden hiçbir şekilde ödün vermeyecek ve yaşayacaktır.

Sonuç olarak, siz değerli hemşehrilerimizle ve okurlarımızla biraz dertleştik, sorunlarımızı biraz paylaşmak istedik.

Yardım ve desteklerinize her zaman gereksinim duyduğumuzu bir kez daha özellikle vurgularken, hepinize en içten sevgi ve saygılarımızı sunuyoruz.

Hoşçakalın.

ANKARA-AĞIN DERNEĞİ

ARIYORUM

Yusuf YANÇ

Karaman oğlu Mehmet Beyi arıyorum.
Göreniniz, bileniniz, duyanınız var mı?
Bir ferman yayımlamıştı;

“Bu günden sonra divanda, dergâhta, bergâhta, mecliste, meydanda,
Türkçeden başka dil konuşulmaya” diye,
Hatırlayanınız var mı?

Dolanın yurdun dört bir yanını,
Çarşığı, pazarı, köyü, şehri
Fermana uyanınız var mı?

Nutkum tutuldu, şaşırdım, merak ettim,
Dolandığınız yerlerdeki Türkçe olmayan isimlere,
Gördüklerine, duyduklarına üzüleniniz var mı?

Tanıtımın demo, sunucunun spiker,
Gösteri adamının showman, radyo sunucusunun discjokey,
Hanım ağanın first lady olduğuna şaşırmanız var mı?

Dükkanın store, bakkalın market, torbasının poşet,
Mağazanın süper, hiper, gros market
Ucuzluğun damping olduğuna kananız var mı?

İlan tahtasının billboard, sayı tabelasının skorboard,
Bilgi alışının brifing, bildirgenin deklarasyon,
Merakın, uğraşın hobby olduğuna güleniniz var mı?

Bırakın eli, özün bile seyrek uğradığı,
Beldelerin girişinde wellcome,
Çıkışında good-bye okuyanınız var mı?

Korumanın, muhafızın body-guard,
Sanat ve meslek pirlerinin duayen,
İtibarın, saygınlığın prestij olduğunu bileniniz var mı?

Seki'nin, alanın platform, merkezin center,
Büyüğün mega, küçüğün mikro, sonun final,
Özlemin, hasretin nostalji olduğunu öğreneniniz var mı?

İş hanımızı plaza, bedestenimizi galleria,
Sergi yerlerimizi center room, show room,
Büyük şehirlerimizi, mega kent diye gezeniniz var mı?

Yol üstü lokantamızın fast-food,
Yemek çeşitlerimizin mönü olduğu yerlerde,
Hesabını, adisyon diye ödeyeniniz var mı?

İki katlı evinizi dubleks, üç katlı komşu evini tripleks,
Köşklerimizi villa, eşliğimizi antre,
Bahçe çiçeklerini flora diye koklayanınız var mı?

Sevimlinin sempatik, sevimsizin antipatik,
Vurguncunun spekülâtör, eşkıyanın mafya,
Desteğe, bilemediniz koltuk çıkmağa sponsorluk diyeniniz var mı?

Mesireyi, kır gezintisini picnic,
Bilgisayarı computer, hava yastığını air-bag,
Pekalayı, oluru okey diye söyleyeniniz var mı?

Çarpıcı, önemli haberler flash haber,
Yaşa, varol sevinçleri oley oley
Yıldızları star diye seyredeniniz var mı?

Vırvıvk dağının tepesindeki köyde,
Cafe-show levhasının altında,
Acının da acısı, neskaaaave içeniniz var mı?

Toprağımızı, bayrağımızı, inancımızı çaldırmayalım derken,
Dilimizin çalındığını, talan edildiğini,
Özün, el diline özendiğine içi yananınız var mı?

Masallarımızı, tekerlemelerimizi, atasözlerimizi unuttuk,
Şarkılarımızı, türkülerimizi, ninnilerimizi kaybettik.
Türkçemiz elden gidiyor, dizini döveniniz var mı?

Karaman oğlu Mehmet Bey'i arıyorum,
Göreniniz, bileniniz, duyanınız var mı?
Bir ferman yayımlamıştı...
Hayal meyal hatırlayıp da sahip çıkanınız var mı?

CİCOZLARIM

Prof. Dr. Sadık DEMİRİSOY

Beş altı yaşlarında iken Kemaliye'nin Genççağa Mahallesinde oturduğumuz Sofigil'in evin avlusu belki de benim küçük dünyamın yansıydı. Sokağa açılan kanatlı kapıdan sonra evin girişinde yer alan avlu on beş yirmi metre kare genişlikte, tabanı rıhtım, yani özel bir toprağa çakılmış taşlarla döşeli iken o zamanların modasına uyularak betonla kaplanmış küçük bir mekandı.

Avluda eski deyişle selamlığa, hareme ve yüznumaraya açılan üç kapı vardı. O zamanlar selamlık artık işlevini kaybettiği için misafir odası olmuştu. Misafir odasına tahtadan yapılmış geniş bir eşikten geçilerek girilirdi. Bu odaya Ablam Betül, Ağabeyim Mustafa ve benim girmem yasaktı. Oda her an misafir gelecek şekilde temiz ve tertipli tutulurdu. Tabanında nefis bir Eğin halısı vardı ve mobilyalar masif ceviz ağacından yapılmış, şimdilerde antika diye kıymetlenen koltuklar ve sehpa ile donatılmıştı.

O zamanlar ağabeyim ve benim en kıymetli oyuncaklarımız kırık, dökük, her tarafından kaynak yemiş, üç tekerli bir bisiklet ve bilyeler, yani yöresel deyimle cicozlar, ablamın da bez bir bebekti. Ağabeyim ile avluda gün boyu bıkıp, usanmadan turlar atar, bazen bisiklete binme sırası konusunda saatlerce tartışır, bazen de zaten hurdaya dönmüş bisiklete ikimiz beraber binmeye kalkardık. Sonunda bisiklet bir yerinden kırılır, sonra günlerce babamın bisikleti götürüp, kaynak yaptırıp, getirmesi için beklerdik. Bisiklet olmadığı veya bisikletten bıktığımız zaman bilyelerimizle, yani cicozlarımız ile oynamaya başladık. Cicozlarla oynarken başımıza gelen en hazin olay, onların misafir odasının eşiğinin altına kaçmasıydı. Maşa ve uzun değneklerle saatlerce uğraşmamıza rağmen bazen cicozlar daha derinlere gider, bir daha çıkaramazdık. Şu anda kaç tane cicozun eşiğinin altına kaçtığını hatırlamıyorum ama, o sıralar rüyalarım-

da sık sık eşiğin kırıldığını ve yüzlerce cicozun ortaya saçıldığını gördüğümü hatırlıyorum.

Aradan otuz beş kırk yıl geçti. Kemaliye'ye gittim. Genççağa Mahallesinde çocukluğumun geçtiği Demirciler Sokağından aşağı doğru inerken solda kemerli tarihi çeşmenin önünde durarak kana kana su içtim. Gözlerim uzayan giden arnavut kaldırımına yola takıldı. Bütün hayatım bir sinema şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. Kim bilir bu yolda kaç kez düşüp, dizlerimi yaralamıştım. Kim bilir kimler, hangi kervanlar ile bu yoldan aşağı inip, yad ellere gitmiş, arkalarında gözleri buğulu sevgililer bırakmışlardı. Belki de Yemen'e, Kafkasya'ya giden, gidip de geri dönmeyen Kemaliye'nin körpe delikanlıları bu yokuştan aşağı inmişti ve Venk köprüsünden Fırat'ı geçip, Sorak sırtlarında son bir kez Kemaliye'ye bakmışlardı. Kim bilir İran'dan, Hint'ten gelen nice tacir bu yokuşu turmanmış, kemirli çeşmeden kana kana su içmişti. Kim bilir ?

Eski evimizin önüne geldiğimde, zaman sanki geriye, otuz beş kırk yıl öncesine gitti. Evimiz hiç değişmemiş, sanki eski bir dost gibi kollarını açmış, gülümseyerek beni çağırıyordu. Kanatlı kapı hafif aralıktı. Çocukluğumda akşamüstleri oturup, annemin verdiği dürümü yediğim taş eşiğe doğru yürüdüm. Kanatlı kapıyı açarken, sanki zaman makinesine binmiş, maziye gidiyordum. Kapıyı aralarken, içerden beli bükülmüş, nur yüzlü, beyaz yazmalı bir ihtiyar kadının bakışları ile karşılaştım. Yüzündeki ifade binlerce yılda Anadolu'da olmuş bir demin, yani hoşgörünün ve misafirperverliğin bir yansımasıydı. Gülümseyerek kapıya yanaştı ve :

"Gel oğul, gel içeri, öyle kapı önünde durma. Kimi anyyorsun, kimin oğlusun?"

"Teyze, ben Gerişlalı Hadi Demirsoy'un oğluyum. Eskiden biz bu evde otururduk. Şöyle bir bakayım dedim."

Aynı sevecenlikle devam etti:

“Öyle dışarıdan bakmakla olmaz, gel içeri. Bir ayranımızı iç.”

Avluyu ve evi merak ediyordum. Bütün çocukluğum gözlerimin önünden geçiyordu. Açılan kapıdan avluya doğru yürüdüm. Avluda hemen gözlerim misafir odasının eşiğine kaydı. Tahta eşik kaldırılmış, yerine betondan bir eşik yapılmıştı. Elimle beton eşiği göstererek bir anda ağzımdan :

“Teyze, bu eşik tahtaydı. Betondan yapmışsınız” sözleri döküldü.

“He oğul, öyle oldu” diye cevap verdi.

Büyük bir merakla:

“Tahta eşiğin altında benim cicozlarım vardı. Onları ne yaptınız” diye sordum.

İhtiyar kadıncağız şaşırmıştı. Bana doğru döndü. Ürkek bakışlarla gözlerimin içine baktı. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. Üzgün bir ifade ile :

“Vallahi ben bilmiyorum. Eşik kırılırken burada yoktum.”

İhtiyar kadıncağızın üzgün yüz ifadesi ile zaman içindeki yolculuğum bitmişti. Gülümseyerek ona baktım :

“Yok canım, şaka yapıyorum. Üç beş cicozun sözü mü olur.” sözleri dökülüverdi.

Zavalılık rahatlamış ve tekrar yüzü gülmeye başlamıştı. Avludan sonra evin ana giriş kapısına yöneldim. Loş, uzun ve geniş bir sofa önümde uzanıyordu. Odalar ve mutfak birer kapı ile bu sofaya açılıyordu. Sağda ise alt kata inilen merdiven gözümüne çarptı. Kulaklarıma sanki yıllar öncesinden, anne ve babamın bu merdivenden inerken ayaklarını bastıkları zaman çıkardıkları gıcırta sesleri geldi. O zamanlar en çok sevdiğim şeylerden biri bu merdivenin tırabzanına dayanarak aşağı katta olanları seyretmekti. Tulumların içinde gelen tereyağı bu katta eritilirdi ve eritilen tereyağından ayrılan lekeyi yemek için kardeşlerimle ben büyük bir sabırsızlıkla beklerdik. Kış için alınan odunu babam büyük bir titizlikle istiflerken kesilen odunlardan çıkan

kokuyu içime çeker, dikkatle onu izlerdim. Zaman zaman da küçücük kollarıma dizilen iki üç parça odunu ona taşırdım. Eve fazla misafir geldiğinde ve bayram, düğün gibi özel günlerde taş ocakların üzerinde koca kazanlarda keşkek, çorba ve et kırtması gibi yemekler pişirilirdi.

İhtiyar kadıncağızın :

“Oğlum istiyorsan, içeri gir” sözleri ile kendime geldim.

Eşikten içeri adım atamadım. Gözlerim buğulanmış, sanki boğazım düğümlenmişti. Çocukluk günlerimin anısına gözlerimden akan iki damla yaş yanaklarımı ıslatmıştı. Ağladığımı ihtiyar kadıncağıza göstermek istemiyordum. Döndüm. Kanatlı kapıya doğru yöneldim. Koşar adımlarla kapıdan çıkarken, onun yüzüne bakmadan :

“Hoşça kal, sağ ol teyze” dedim.

Kadıncağız arkamdan sesleniyordu :

“Oğlum niye gidiyorsun, bir ayran bile içmedin.”

Başımı hafifçe arkaya dönerek :

“Sonra gelir, içerim. Size söz veriyorum.” dedim.

Aradan iki yıl geçti. Yine Kemaliye’ye gitmiştim. Eski evimizin önünden geçerken ihtiyar kadıncağıza verdiğim sözü hatırladım. Kanatlı kapının tokmağını vurdum. Kapıyı güler yüzlü, orta yaşta bir adamcağız açtı.

“Buyurun, kimi aramıştınız ?” diye sordu.

“Burada ihtiyar bir teyze vardı. Ona söz vermiştim. Bir ayranını içecektim.”

Adamcağızın yüzündeki gülümsemenin yerini hüznün aldı. Fısıltılı bir sesle :

“O benim annemdi. Geçen yıl vefat etti” dedi.

Derin bir nefes aldım ve ben de aynı tonda :

“Allah rahmet eylesin. Sizin de başınız sağ olsun” diyerek, ürkek adımlarla evden ve adamcağızdan uzaklaştım. Demirciler Sokağı yokuşundan tırmanırken sözümde duramadığımı düşündüm. Zaman hızla geçiyor, mazi daha da uzaklaşıyordu.

KALEM TUTABİLMEK

Nijat YUMUŞAK

Ne zaman bahar geldi
Tipileriyle
Arkasında yetimler bırakan
Kış ne zaman bitti
Üstünde incileriyle ıslak yapraklar
Nasıl kuruyup soldu
Farkında bile değilim
Kan kırmızı gelincikler açtı mı?
Rüzgâra boyun eğen çayırlarda
Bilmiyorum

Çocukluğumu yaşadım mı koştum mu?
Çakılımı gizlemiş tozlu patikada
Hatırlamakta zorlanıyorum

Gençliğimde
Bir avuç kum dolusu hatayı
Rahatlıkla yapabildim
Şimdi buna hayret ediyorum

Babamı çoğunluk dinlemedim
Oysa çok doğrudu sözleri
Bense mantığının sesine
Tıkamıştım kulaklarımı
Varınca kırkın basamağına
Geç de olsa anladım birçok gerçeği
Bugünlere geldim nasılsa
Biraz şanslıydım belki
İşin orasını fazla düşünmüyorum

Yalnızca
Şunu belirtmek isterim
Elim hâlâ kalem tutuyor ya
İşte ona seviniyorum

TARİHTEN GÜNÜMÜZE AĞIN

Yrd. Doç. Dr. İbrahim ÜNAL

(Geçen Sayıdan Devam)

Geçen sayıda XIX. yüzyılın ikinci yarısındaki Ağın ve bugün Ağın'a bağlı köylerdeki okul ve bu okullarda öğrenim gören öğrenci sayıları hakkında bilgiler vermiştik. Bu sayıda ise 1900'li yılların başlarında Ağın'ın sosyal yapısı hakkında bilgi vermeye çalışacağım.

1900'li Yılların Başında Ağın'da Sosyal Hayat

Toplumların siyasi, sosyal, ahlaki ve hukuki yapılarını iyi anlayabilmek için aile yapılarına bakmak gerekmektedir. Aile fertleri arasında siyasi, sosyal, hukuki ve ahlaki açıdan dengeler iyi kurulmuş ise, toplumda da bu kurumlar iyi çalışıyor demektir. 1900 yıllarında Ağın'daki halk Türk geleneklerine göre yaşarlardı. Evlenmelerde tek kadınla evlilik yaygındı. Baba, çocuklar, gelinler ve torunlar aynı evde yaşarlardı. Buna rağmen aile içi çatışmanın yaşandığı herhangi bir bilgiye rastlanmamaktadır. Bu da aile kurumundaki dengelerin düzgün kurulduğu sonucunu çıkarır.

Ağın'daki halk bağ, bahçe ve ziraatçilikle geçiniyordu. O yıllarda pamuk ekiminin de çok yapıldığı bilinmektedir. Her evde dokuma tezgahının olması bunun bir sonucudur. Halkın çok zengin olmadığı, geçimlerini kendi üretimleriyle yaptıkları, gıyeceklerinin kendileri tarafından dokunduğu, tabii bunun için de yöre halkının hayatında hayvancılığın da önemli bir yeri olduğu gerçektir. Bu yıllarda Ağın'da giyilen giysiler oldukça ilgi çekicidir. Örneğin, erkekler uzun, mavi ve beyaz çizgilerle el tezgahlarında dokunmuş entariler giyerlerdi. Başlarında ise fes yahut sarıya benzer şeyler bulunurdu. Ayaklarında çarık ve yemeni vardı. Kadınlara gelince, yanları yırtmaçlı olan peşli entariler giyerlerdi. Bu entarilerin bir kısmı basma yahut evlerde dokunan kumaşlardan yapılırdı. Başlarına ise yine kuyularda dokunan "Alaca" diye tabir edilen örtüler örterlerdi. Ayaklarında deriden yapılmış terlikler bulunurdu¹.

O yıllarda yöre halkının yöre dışına yani gurbete çıkışına pek az rastlanmaktadır. Çıkanın da gideceği yer İstanbul'dan başka bir yer değildir. İstanbul'a giderken Kemaleye-Erzincan-Kelkit-Şiran istikametinden Giresun'a, oradan da gemi ile İstanbul'a giderlerdi.

1900'li yıllarda Ağın'da düğünler çalgısız olurdu. Gelin, dini bir törenle damat evine getirilir ve böylece gelin alma merasimi tamamlanırdı. Düğün alayı, hoca önde cemaat arkada dua ederek gerçekleşirdi. Bu durum böyle devam etmiştir. Yörede ilk çalgılı düğünlere 1920'li yıllardan sonra rastlanmaktadır. Düğünlerde çalgı çalma işi

yöredeki Ermenilerce yapılırdı. Yöremizdeki ilk müslüman klatmetçi Ormansırtı (Cucikan veya bugünkü söylemlle Cücügen) köyünden Fazlı'dır (1927).

Ağın kültürel durumu ile bölgesine önderlik yapmış ve halen de yapmaktadır. Kasaba XX. yüzyıla girerken bir rüştiye, iki iptidai erkek okulu ve bir de medreseye sahipti. O yıllardaki salnamelerden köylerin çoğunda da ibtidai mekteplerinin olduğunu biliyoruz. Kızların okuma yazmasına önem verildiğini, okullardaki kız öğrencilerin sayılarını, daha önceki yazılarımızda belirtmiştik. Bunun bir sonucu olarak, 1906 yılında Ağın ilk bayan öğretmenini (Abdullah Lütfi'nin kızı Seniha BİLGİN) çıkarmıştır. Bu bakımdan yöre, Türkiye'deki diğer yörelerden bana göre en az 50 yıl daha öndedir. 1909 yılında Elazığ'da açılan ilköğretmen okulu ile Ağın'da öğretmenlik mesleğine rağbet başlamış ve aralıksız devam etmiştir. Bu öğretmen okulunun ilk müdürünün de Ağınlı Ömer Lütfi YÜCEL olması tüm bu iddialarımızı bir kez daha doğrulamaktadır. Ağınlı öğretmenler daha çok Elazığ-Malatya olmak üzere, özellikle Doğu Anadolu'da bir dönem olağanüstü izler bırakmışlardır. Okuma yazma oranı olarak da Ağın'ın Türkiye'deki ilçeler arasında ilk sıralarda bulunması bunun bir sonucudur.

O dönemlerde yöredeki başka bir durum da, XVIII. yüzyılın ortalarından itibaren var olan "eşkıyalık" gerçeği idi. Osmanlı Devletinin o yıllarındaki otorite boşluğunun bir sonucu olarak gelişmiştir. Yöredeki bu tür olaylar Dersimliler tarafından yapılırdı. Dersimli vergi vermez, askere gitmez, o tarihlerde zaman zaman İngilizler zaman zaman da Ruslar ile işbirliği yaparak, eşkıyalığı, talan yapmayı ve çapulculuğu meslek haline getirmişti. Böylelikle çevre il, ilçeleri ve köylerini uzun yıllar tedirgin etmişlerdir². Ağın ve çevresindeki masum halk da zaman zaman bu tür eşkıyalık olaylarına maruz kalmıştır. Savaşlarda genç erkek nüfusun çoğunu kaybeden ve o yıllarda karnını doyurmaktan aciz olan asil halkının, bir de bu tür olaylara maruz kalması, evindeki tüm yiyeceği olan bir çuval ununa da eşkıyaların el koyması bugün bile canımı acıtmaktadır. Yöremizde de bu tür eşkıyalık olaylarına heveslenenler olmuştur.

Gelecek sayıda Beyelması Köyü tarihi hakkında elimizde bulunan belgeleri değerlendirip köyün kısa tarihini sizlerle paylaşmaya çalışacağım.

(Devam Edecek)

¹ Günerkan Aydoğmuş; *Ak Topraklar Üzerinde Bir İlçe-AĞIN*, Ankara 1992, s. 16

² Mehmet Orhan; *Dünden Bugüne Ağın*, Ankara 1996, s. 49

DİLEK

Sebüktay KAAAN

Bir kırmızı elma olsam

Bahçedeki ağaçta

Bir yaz gecesi

Sinema dönüşünde

Çalsa beni iki çocuk

Bölüşse

Evimizin bahçesinde

Bir ağaç olsam

Başım yüce

Gölge serin

Bir fıstıklı lokuma

gün boyu tütün dizse

dibimde çocuklar

Dalımda

Bir kuş ölse

Taa içerden

Kopup gelen Gediz

ben olsam

Aylak aylak akıp

geçsem Ege'yi

Öpe öpe tarlaları

Ilınları sazları

Koşsa pamukçu kızlar

Koynumda serinlese

Gün ışımadan varsam denize

Balıkçılar ağlarını

çekmeden daha

Simitçi çocukların

Tazecik! sesleri

Çınlatmadan

boş sokakları

Varsam denize

Sarsa beni usulca deniz

Delice sevse

Açık deniz kıyısında

O koca taş ben olsam

Kımtısız ve çıplak

Suskun ve tepkisiz

Öyle durgun

Ve öyle hareketsiz

Köpürse...

Köpürse deniz

Ve dalgalar yumruk yumruk

Yumruk yumruk dalgalar

Göğsümü dövse

Hayır hayır!..

Ne yaşamak istiyorum

Ne de ölmek kuzeyde

29 Ekim coşkusunda içimizi burkan bir kayıp Dr. VAKIF ÖZKUL

Doç. Dr. Kriton DİNÇMEN

Sevgili Vâkîf'ın 1. ölüm yıl-dönümü... 2003'ün Cumhuriyet Bayramı'nda Dr. Vâkîf Özkul ölmüştü.

Kendisini yakından tanımış, aynı hastanede çalışmış ve ondan sonra da, yirmi yılı aşkın bir arkadaşlık devresini yaşamış... O'nun heyecanlı bakışını, bir şeyler yapabilmek için çırpınışını, kötüye ve kötülüğe karşı bir zırh gibi kendisini saran o çok az kişide mevcut iyi niyetini, gülümsemesini, coşkulu dostluk duygularını bilen, herkesin unutamayacağı; bölgesel'den ulusal'lığa ve oradan da evrensel'liğe doğru kanat çırpıma yönelik, arşa açık ufku geniş... Kendisine sunulmuş sağlam muhakemesinin süzgecinden geçirip kendisine uygunluğunu anladıktan sonra ona kucak açmasını bilen gerçek **medeni bir insan**'dı.

Ben kendisini, o zamanlar 'klinik şefi' olarak çalışmakta olduğum Bakırköy Akıl Hastane'sinde, kendisinin 'başhekim muavini' pozisyonunda tayin edilmiş bulunduğu 970'lerin sonları ile 80'lerin başlarında, o uf-kun karanlık bulutlarla kaplanmış olduğu yıl-larda tanıdım. Ve, kısa sürede benden çok genç olmasına rağmen, aramızdaki resmi ilişki arkadaşlığa, dostluğa, aile dostluğuna dö-nüştü. Tüm bu uzun yıllar süresince saygısını, sevgisini, yakınlığını, dostluğunu ve arka-daşlığını tattım ve mutlu oldum.

O güç yıllarda sağdan-sol-dan esen ve hepimizi ürperten o tehdit dolu fırtınalara karşı, genç yaşına ve tecrübesizliğine rağmen hep dik durdu, eğilme-di, doğru olarak bildiğini ve inandığını söyledi, mertçe dav-randı. Ve, en önemlisi, kendisi-ne çarpan ancak esasında başka-larına yönelik olan hastanedeki iç ve dış yıkıcı sarsıntıları -has-tanenin huzur ve çalışma düze-ninin bozulmaması için - başka-larına aksettirmeden başarı ile

göğüsledi ve de çözdü...

Dr. Vâkîf Özkul mükemmel bir icracı ol-duğunu bir kez daha ispatlamıştı.

Daha sonraki mesleki-idarecilik yaşamın-da, değerlendirmeleri ve anlaşılmaları çok güç olan bu tür insanların basit, sıradan kim-seler tarafından uğraştıklarını sıklıkla gördüğümüz iftiralarına uğradı... Ve, hepsini de al-nının akı ile halletti...

Ve, bu yazımı bitirirken, Vâkîf'cığının bir başka yönünü de hatırlatmak isterim. Vâkîf iyi bir edebiyat ve fikir adamı idi. Yıl-larca yaşatmış olduğu, editörlüğünü başarı ile sürdürmüş olduğu Ağın Düşün ve Sanat Dergisi yine elinizde !... Tüm galeleri içinde, daima Ağın için sarf edeceği zamanı hep bul-du.

Dr. Vâkîf Özkul Bey, daima saygılı bir sevgi ile anılarımızda sürekli yaşayacaktır.

VİCDAN AZABI

Ahmet SAMUR

Gak gubak, gak gubak, gak gak gubarrak gak... Yine ötmeye bağlamıştı kınalım kafesinde. Yanına gittim. Biraz daha ötmesi için onun gibi ötmeyi dedim. Dilimi katlayıp damağıma yapıştırdım. Başladım gak gubak, gak gubak demeye. Sustu, dinledi...

Bu benim beslediğim ilk keklikti. Elimi kafesine yaklaştıncı anı hareketle gagalamaya çalışıyordu. Belki savunma mekanizmasıydı, bilemiyorum. Ama hoşuma gidiyordu. Ben on yaşlarında falandım. Onun bu hareketlerini cesur ve kavgacı olduğuna yorumluyordum. Kekliğimin iyi ötmesi, hele kavgacı olması her keklik besleyen gibi beni de mutlandırıyordu. Bunun için yöntemler bulmalıyım.

Kafesi aldım. Ahırdan geçip eski mereğe girdim. Tavukların bir kısmı henüz dışarı çıkmamıştı. Kafesi yere koydum. Kapıyı kapatıp, piliçlerden birini güç bela bağırmasına aldırmadan yakaladım. Niyetim pilici kekliğe yaklaştırmak, kekliğin onu gagalamasını sağlamaktır. "Keklik böylece cesaret kazanacak, kavgacı olacaktı." Yani sözüm ona eğitiyordum kekliği. Kafese her yaklaştırdığımda pilicin kafasına yapıştırıyordu gagayı, kınalım...

O sırada kapı açıldı. Ablam tavukların sesini duymuş gelmişti. Yaptığımı görünce beni destekleyeceğini sanmışım. Çünkü kekliği o da seviyordu. Oysa hiç düşündüğüm gibi olmadı. Öfkeyle, tavuğu bırakmamı istiyordu. Ben bırakmamakta ısrar edince, elindeki sopayla kekliği dürtüklemeye başladı. Çok zoruma gitmişti. O'na yapacağım bir şey yoktu. Benden güçlüydü, dövebilirdi beni. Kekliğime yaptığı hareket son derece kızdırmıştı beni. Elimdeki pilici hızla yere fırlatıp dışarı çıktım. Gözüm karamıştı. Kapının biraz uzağında, yolun kenarında topraklarda eşelenen, ablamın yani bizim tavukları görünce hiç duraksamadan yerden küçük bir yassı taş alıp bütün hırsımla savurdum. Kızgınlığımı onlardan çıkarmalıyım. Savurduğum taş çil tavuğun başına isabet etti. Tavuktan "gıkkk" diye bir ses çıktı. Diğerleri sağa sola kaçarken o debelenmeye "deli tavuk" gibi dönmeye başladı. Kafa derisi soyulmuştu. Çok korktum. Hemen koşup yakaladım. Çırpınca bütün tüyleri elimde kaldı, kendisi kurtuldu elimden. Hiç kimse görmeden yakalayıp ortalıktan kaldırmalıyım. Yoksa başıma gelecekleri

tahmin bile etmek istemiyordum. İkinci defa sıkıca tutup evin arkasına, çalılarının üzerinden güçlükle atabildim. Hiç gören olmamıştı. Elimi şöyle bir iki çırpıp temizledikten sonra olay yerinden derhal uzaklaştım. Eve, odaya girdim. Annem odayı süpürüyordu. Kitaplarla meşgul oluyormuş gibi yapmaya başladım. Sakin görünmeye çalışıyordum. Kulağım dışardan gelecek seslerdeydi. Çok geçmeden velvele koptu. Duy-mazdan geldim.

Ablam ahırın temizleyip dışarı çıkmış, yoldaki tüyleri görüp çil tavuğu göremeyince, başına bir şey geldiğini tahmin ederek içeri koşmuştu:

-Anneee... evin önü tüy dolu. Hem de çil tavuğun tüyü, tavuk da yok... deyince, annem süpürgeyi bıraktı. Fırladı dışarıya. Ben de arkalarından... Ablamın beni içerde görmesine sevinmişim. Benden şüphelenmezlerdi diye düşünüyordum. Olaydan uzak olduğum sanılacaktı. Bizlerin telaşını gören Mıhdaremilgin Fatma Abla da gelmişti oraya. Sağa sola bakıyorduk. Her tarafa dağılmıştı tüyler. Ben tavuğun yerini biliyor, o tarafa hiç gitmek istemiyordum. Onların bulmasını istiyordum. Tam o sırada sırtında kürekle babam Pappagilin köşeden gözüktü. Sabah sabah sebze sulamadan geliyordu. Neler olduğunu anlattılar kısaca. Şaşırmış öylece düşünüyordu. Fatma Abla:

-Anam ya dilki kaçurmuşdür, ya da o kor olası it...

Bir anda işin şekli değişmişti.

-Yav... dilkinin sabah sabah mahleye girdiği nerede görülmüşdür?

-Eleyse o gırğın işidir. Burlarda gezirdi düneyin.

Gırh dedikleri, annesi köpek, babası tazı olan melezi bir köpekti. Bugüne kadar mahallede hiçbir şeye zarar vermemişti. Ara sıra Hepegilin Kaya tavşan avına götürdüğü için sanki Kaya'nın "kırığı" idi. İşte böyle bir anda akla gelen ilk suçlu bu tazı kırığı olmuştu. O sırada çalıdan arka bahçeye bakan ablam:

-İhın, işda burda burada, diye bağırmağa başladı.

Herkes oraya koştu. En arkada da ben:

-Durun ben gedip getürem, diyerek evin arkasına dolandım. Tavuk, can çekişiyordu. Yerden alıp çalının üzerinden ablama uzatırken, ablamın gözlerine bakmamaya çalışıyordum. Fatma Abla:

-Bıçah yetüştürün, bıçah yetüştürün, mındar ol-

masın derken, annem:

-Anam o itin bele bi şey yapduğu heç görölme-mişdi. Şimdi başımıza bir de bu mu çıhdı?

Fatma Abla:

-Vallaha ağzına bi gan bulaşdı ya, bundan sonra heç başedemezük...

Babam, oldu olası tavukları sevmezdi. Ortalığı kirletiyorlar, sebzelere zarar veriyorlar diye... Ancak üzüldüğü belliydi. Fatma Ablaya dönerek:

-Anam sizin gırmayı getir hele, dedi.

İşin nereye varacağı belli olmuştu. Kimse itiraz etmedi. Fatma Abla bir koşuda çifte kırmayı getirdi:

-İki fişeng yeter mi?

Babam "yeter, yeter" anlamında kafasıyla cevap verip, mahallenin içine doğru harmanlardan yürüme-yeye başladı. Başka zaman olsa tüfek atacak birinin peşine takılırdım. Babamın tüfek attığını hiç görme-miştim. Eskiden çok iyi bir avcı olduğunu söylüyor-lardı. Bizim eve de hiç silah sokmamıştı. Nedenini hep merak eder, "neden bizim tüfeğimiz yok?" di-ye soramazdım babama. Oysa tüfeği çok seviyor-dum.

"İnşallah köpeğe rastlamaz" diye dua ederek odaya girdim. Okul zamanı gelmişti.

Büyük bir sıkıntıyla kitapları aldım, dışarı çıktım. Evden iki yüz metre kadar uzaklaşmıştım ki mahalle-nin öte başından "bommm" diye bir ses duyuldu; ar-dından da köpeğin acı feryatları... Ayağım tökezlen-di. Yere düşen kitaplarımı toplayıp, dizlerimin tozunu silkeledikten sonra okula doğru yürütmeye başla-dım.

O gün ne dersten bir şey anladım, ne yaptıklarım-dan. Gün uzadıkça uzuyor, beş dakika içinde geçen olaylar film şeridi gibi zihnimde yürüyordu. Babam tüfeği eline aldığı zaman aklımdan geçen ilk şey, "suç-lu benim" desem babam acaba ne yapardı? İkincisi ise bir dilekti. Ama dileğim olmamıştı. "Tazi kırığı in-şallah mahallede değildir şu anda. Babam bulamasın." diyordum. Tüfeğin derinden gelen sesi ve arkasında duyduğum canhıraş ses beynimin içinde yankılanı-yordu.

Paydos olmuş, eve doğru yürüyordum. Ayakla-rım gitmek istemiyor, mahallede ne yapacağımı dü-şünemiyordum. Gönlümdeki hüznün, gözlerimi bir bulut gibi kapatmıştı sanki. O güzelim havanın pırl pırlılığından bir eser kalmamıştı artık. Çocuk dünyam kararıştı. Kime, nasıl soracaktım son durumu... Eve geldim. Kitaplarımı koyup sessizce harmanlara, ba-

bamın sabah gittiği yöne doğru yürütmeye başla-dım. Ağjegilin evin köşesine gelince, Fuat:

-Ehmet bah bah, işda tam senin olduğun yerde baban durirdi sabahnen. Tazi kırığı de ihın tam şur-da, İmmigilin duvarın dibinde... Sovra baban bi do-hundi tetiğe "bommm." Gırh bi sıçradi havaya, yallah aşşağı zuvağa dorğu... Gıyameti gopardi "vuvvv...vuvvv...vuvvvv" diye. Ağjegilin aşşağı bahcada yatir. Gel gidek de gösderem.

Hiçbir şey söyleyemedim. Yürüdük bahçeye ka-dar. Fuat, yanımda köpeği kendisi vurmuş gibi, kah-raman edasıyla durmadan konuşuyordu. Ona göre köpek tavuğu parçalamaya çalışmış, babam da kö-peğin cezasını vermişti. Herkes öyle düşünüyordu.

Köpek bahçede sol yanının üzerine düşmüş, boy-lu boyunca uzanmıştı. Vurulan yer altta kalmıştı. Ayakları ve ağzı kan içindeydi. Akan kanlarını kurak toprak emmişti. Fuat:

-Ula birez önce nefes alirdi. Hem de innirdi durmadan... Bah elin ur daha sıjah, sovumamiş.

Elimi vuramadım. O anda köpeğe sarılıp ağla-mak geçti içimden. Açık kalmış gözlerini öpmek, her zaman okşadığım başını kucağıma almak iste-dim. Yanına oturdum. Başımı ellerimin arasına al-dım. Ben ne yapmıştım böyle. Nelere sebep olmuş-tum Allahım...

-Noldi ula sana, niya ağlırsın Ehmet? diyerek eli-mi yüzümden ayırmaya çalışıyordu. Onun bekledi-ği, bir fişekle köpeği vuran babamdan dolayı gurur duymamdı. Oysa utanç ve acı içinde kıvranıyordum. Dudaklarımdan bilinçsizce ve kime sorduğu-mu bilmediğim bir cümle çıktı:

-Peki, şimdi ne olacak?

Ne olacaktı. Aradan elli yıla yakın bir süre geç-tiği halde değişen bir şey yoktu. O gün dökemedi-ğim göz yaşlarımı şimdi döküyorum. İçimin acısı hiç geçmedi. Büyüdü, büyüdü... Bir olay, birçok hata benden kaynaklanan...

Bugüne kadar sır gibi sakladım utancımдан. An-cak, akılsızca yaşanan sevgilerin bazen çok büyük ve onarılması mümkün olmayan hataları, suçları doğurduğunu bilmek ileri yaşlarda mı olmalıydı?

Kimi kez bu kadar kötü, bu kadar korkak ola-biliyor insanoğlu. Ne yazık...

ÖLÜMLE RANDEVU

Ayşenur AKSU

Yazdan kalma, oldukça sıcak bir Eylül gününü en iyi değerlendirme şekli şüphesiz denize girmektir. Hele Akdeniz'deyseniz. Ben de böyle düşünmüş olacağım ki o günü denize girerek geçirmeyi planlamıştım. Ama tek sorun yüzmeye bilmememdi.

Daha tatilimizin ikinci günüydü ve o yorucu, uzun yılın tüm yükünü bu tatille atmayı hayal ediyorduk. Eşimle birlikte methini çok duyduğumuz Okurcalar'la Alanya arasında kalan Karaburun koyunu kendimize mekan seçmiştik. Bu, evlendikten sonra birlikte çıkacağımız ilk tatildi; dolayısıyla da çok heyecanlıydım. Mümkün olabildiğince çok gezmek, mümkün olabildiğince çok dinlenmek istiyordum.

İşte o gün de ilk adım olarak yüzmeyi öğrenmekle işe başlamayı umuyordum. İki günlük tatilimizde tanıştığım kimseler, havuzda yüzmeye öğrenmenin daha kolay olacağını söylemişti. Bu tavsiyeyi dinledim ve sadece bayanlara ayrılmış bir havuzda, yüzmeye öğretmeni refakatinde ders almaya karar verdim.

Havuzda sabah erkenden gitmiştim. Benimle birlikte yedi bayandık. Yüzmeye dersim öğlen başlayacaktı. Ama ben çocuksu bir heyecanla yerimde duramamış, erken saatlerde havuz kenarındaki yerimi almıştım. Bu kısacık zaman diliminde tanıştığım hanımlarla koyu bir sohbet dalmama rağmen, gözlerimi dibi mavi, parlak taşlı havuzun berrak sularından alamıyordum.

Bu suya kendini bırakmanın nasıl bir duygu olacağını çok merak ediyordum. Konuştuğum bayanlar daha uzun zamandır burada oldukları için, yüzmeye öğrenmeye yeni başlayanları dahi, benden daha tecrübeliydi. Bana havuza keyifle atlamayı sağlayan, tek bombeli kaydırdan atlayarak suya alışmamı tavsiye ettiler. Kendileri öyle yapmış... Birkaç tane de dikkat etmem gereken husustan bahsettiler. Suyu yaklaştığımda derin bir nefes alıp tutmamı, elimle burnumu kapatmamı ve ayaklarımı suya dik basmamı söylemişlerdi.

Bu uyarıları kafama kazıyıp kaydırağın merdivenine yöneldim. Merdivenin başına çık-

tığımda korkuyla karışık bir heyecan hissediyordum. Ama kararlıyım. Bu tatilin tadını çıkaracaktım. Kaydırağın üst başında yerimi alıp, kendimi ıslak, kaygan yüzeye bıraktım. Harika bir histi. Havada uçmak gibi bir şey. Kaymanın ne büyük keyif olduğunu hatırlamak güzel bir duyguydu. Suyu yaklaştığımda bana söylenen tavsiyeler geldi aklıma. Çok derin bir nefes aldım. Ağzımı kapatıp nefesimi tuttum. Elimle de burnumu kapattım. Saniyenin bilmem kaçta biri kadar bir zaman sonra ayaklarımı suya dik basacaktım, ayaklarım havuzun dibine buluşacaktı ve istem dışı birkaç adımdan sonra suyun içinde olmanın keyfini çıkaracaktım. Ve ayağım suyla buluştuğunda, bileğimin hafifçe büküldüğünü hissettim. Ne demektir bu? Bu az sonra vereceğim yaşam savaşının habercisiydi.

Elimde olmadan suya kapaklanarak, batmıştım. Suyun içinde ne şekilde durduğumu bilmiyordum. Ama başım tamamen suya gömülmüştü. Ayağımı basacak yer arıyordum, fakat suda boş boş çırpınıyordum sadece. Ellerimle havuzun kenar duvarından yakalamaya çalışıyor, ama her denemede suya biraz daha gömülüydüm. Gözlerim suyun içinde o mavi parlak taşlı zemini arıyordu. Ama her taraf aynı renkti. Yön duygusunu kaybetmiştim. Benim yukarı sandığım yer aşağısıydı.

O an, soluk almanın ne kadar değerli olduğunu anladım. Derin derin soluduğum hava şimdi yerini suya bırakmıştı. Nefes almak istiyorsunuz ama burnunuza, genzinize ve hatta ciğerlerinize çektiğiniz tek şey su. Bir daha ayağımın ucunu dokunduramayacağımı düşündüğüm tuzlu, genzi yakan, deniz suyu. Nefes almak için ağzımı açtığımda dolan şey de aynı su. Anladım ki bu bir yaşam mücadelesiydi.

Bir keresinde çırpındıkça daha çok batacağımıza dair bir şeyler okumuştum. Şimdi bu sözleri hatırlıyordum ama o panikle başka ne yapabileceğimi bilemiyordum.

Gözlerim deniz suyunun tuzundan yanıyor. Kulaklarıma su dolmuştu ve tiz bir çınlama işitiyordum. Ha bire nefes almaya uğraşıyor-

dum ama her seferinde daha çok su yutuyordum.

Derken soğuk bir elin boğazımı sıktığını da hissettim. Bana “Merhaba” dedi. Bu -ölümün- sesiydi. “Benimle gelmeni istiyorum” diyordu. “Ama olamaz. Ben daha hiçbir şey yaşamadım ki! Daha anneme O’nu ne kadar sevdiğimi bile söylemedim. Hem ben anne olamadım. Daha öğrenilecek o kadar çok şey var ki. Şimdi olmaz. Henüz birkaç yıllık evliyim. Eşimi nasıl bırakırım? Şimdi gelemem seninle.”

“Peki, o halde bir daha ki buluşmamızda hazır ol” dedi ölüm. Soğuk elini boğazımdan çekerken, omzumdan birinin yakaladığını hissettim. O an ayağım da havuzun tabanıyla buluşmuştu. Omzumdan tutan el, kolumu kavrayıp, ayakta durmama yardım etti. Havuzun içinde dimdik ayakta duruyordum şimdi. Su ancak göğüs hizama geliyordu. Bir kaşık suda boğulmak işte bu olmalıydı. Sağıma döndüğümde bir hanımın havuzun kenarından bana uzandığını gördüm. Meğer aramızda en fazla elli santim mesafe varmış.

Havuzdan çıkmama yardım etti. Yere yüz üstü uzandım. Hâlâ kulaklarım çınliyordu... Hâlâ gözlerim, genzim ve boğazım yanıyordu... Aksıra-tıksıra yuttuğum suyu tükürüyordum. Yanımdaki bayan sırtımı sıvazlayarak, suyun ciğerlerimden daha çabuk çıkmasına uğraşıyordu. Havuz başında sohbet eden ve benim çırpınışlarımı ancak son anda fark edebilen ha-

nımlar başıma üşüşmüştü.

Derin bir nefes aldım. Bu benim hayatımın ikinci sayfasında aldığım ilk nefesti. Burnumun büyük olmasından, hatta kemikli ve eğri olmasından hep şikayet eden ben, şimdi “keşke burnum kanatlarım biraz daha büyük olsaydı da daha fazla havayı solusaydım” diye düşünüyordum.

O akşam ilk işim annemi arayıp, O’nu ne kadar çok sevdiğimi söylemek oldu. Tatilimiz bir hafta sürdü ama ben suya bir daha yaklaşmadım.

Aradan geçen yıllara rağmen bu olayı her anlatışımda, ölümün soğuk elini yeniden boğazımda hissediyorum sanki.

Hayatımın baharının başında, bana sunulan bu ikinci hayat şansını iyi kullanmaya çalışıyorum. Bir dakika sonra başımıza ne geleceğini bilemeyeceğimizi acı bir tecrübe ile anladım. Bu -nefes kesen- hayat mücadelesi bana önemli olanın şu an olduğunu öğretti.

Yapmam gerekenleri bir saat sonraya dahi ertelemenin nelere mal olacağını açık açık görebiliyorum. Şimdi katetmem gereken o uzun yolu içime sindire sindire, fakat her noktadan tam vaktinde geçerek, gecikmeden tam vaktinde yürüyorum.

Biliyorum ki ölüm, onunla olan bir sonraki randevumda hiçbir mazeret dinlemeyecek, sadece beni alıp götürecektir!

DUYURU

Değerli Okurlarımız,

Sizlerle iletişimi kaybetmememiz için lütfen adres ve telefon değişiklikleriniz ile dergimizde yer almasını istediğiniz doğum, ölüm, evlenme, nişan vb. haberlerinizi derneğimize gönderiniz.

AĞIN

DÜZELTME

Dergimizin Mart-Nisan 2004 sayısının “Anadolu’nun Rönesans Güneşi Tonguç Baba” başlığı altında yer alan yazının 16. sayfasının sol sütun 19. satırının başlangıcı “birlikte yaptıkları binada,”

Dergimizin Temmuz-Ağustos 2004 sayısının “Gani Dayı Saygıyla Anıldı” başlığı altında yer alan yazının sol sütun 6. satırında yer alan “Vedat Karadağ” ismi Vedat Atalay olacaktır.

Düzeltilir özür dileriz.

HEMŞERİM

Mustafa ÖZDEM

Aynı topraklardan ayrı köylerden
Birer birer gurbet ile göç ettik
Terk eden bu efendiden beylerden
Kimi iyi kimi dedi hiç ettik

Anamızı kapılarda bıraktık
Çoğumuz kapıya bir kilit taktık
Malımızı hiç yok yerine sattık
Olmadı mı vallah böyle hemşerim

Gurbet ile geldik bizde pür neşe
Zar zor girdik iyi kötü bir işe
Hem çocuklar rahat hem bizim Ayşe
Gayri sen gerisini söyle hemşerim

Yol parası ayrı ev de kiraynan
Geçinemük aldığımız paraynan
Günden güne kötüleştik karıynan
Beş nüfus geçinir neyle hemşerim

Sağımız solumuz bütün hemşeri
Borç para istersin git diyor geri
Ne beni tanır oldu ne de pederi
Daha zorluk çekersin hayli hemşerim

Senin köyün benim köyümün üstü
Senin baban benim babamın dostu
En yakın hemşerim benimle küstü
Burnun büyüdü mü köylü hemşerim

Hemşerisinin olduğu yoldan geçmiyor
Yabancıyı tutuyor onu seçmiyor
Halini sormuyor derdin açmıyor
Sebebi nedir söyle hemşerim

Yazdıklarım daha yarısı değil
Demeyin bunların sırası değil
Hiç kimse kimsenin yarısı değil
Duyuyorum görüyorum böyle hemşerim

DENEMENİN 'AYNA'SI

Gültekin EMRE

Aynanın ne zaman bulunduğunu, yaşamımıza hiç çıkmamasına nasıl çakılıp kaldığını bir yana bırakalım; aynanın yansıttıklarına, ondan yansıyanlara bakalım biz. Ayna deyip geçmeyelim, toplumsal yapımızın odağında ne görüntüler, ne dışavurumlar var Adnan Binyazar'ın kaleminde hayat bulan. Onun son deneme kitabı Ayna, bizi bize anlatıyor, bizi bize gösteriyor: Herkes kendi aynasında görür yüzünü, içinden geçenleri, içinde birikenleri. Aynaya bakan göreceğini görür, elbette bakmasını bilenler görür, görmek isteyen görür. Etik bir tavidir içimizden aynaya yansıyanlar; aynadan yansıyanlar.

Aynaya yansıyanlar

Toplumsal yaşamımıza ayna tuttuğumuzda ne ilginçliklerle karşılaşırız: televizyonlarda toplumumuza kötü örnek olan, halkımızı kötü yönde etkileyen programların yapımcılarından, kendilerini bir şey sanan sanatçılara uzanan kapkalin bir çizgide çöken etiğin, değer yargılarının elimizden bir bir kaydığına tanık olmanın üzüntüsü kimilerinin aynasına yansırken, kimilerinin aynasına da yalnızca sahtekârlıklar, yalanlar yansıyor. Şu saptamaya ne diyeceksiniz bakalım? "Yüzleri hiç kızarmadan, 'sanatçı' olduğunu söyleyen şarkıcılar, bu şarkıcıların yaptırıldığı büyüleri bozduran primadonnalar... Günlerdir ekran onlarla dolup taşıyor. Tartışma sırasında azarlayanlar, azarlananlar, cinnet getirenler, görüşüne karşı çıktıkları adamın üstüne yürüten softalar, ağzından laf kapıp bir daha susmayanlar, birbirlerini bilgisizlikle suçlayanlar, ahlaklı olduklarını ileri sürüp ahlaksızlık yarışında birbirinden geri kalmayanlar; büyücü, üfürükçü, medyum gibi bir takım zavallı insanları ekranda sergileyip, insan yaratılma haklarını gözetmeden, onların onuruyla oynayan program yönetmenleri..." Gözlemler uzayıp gidiyor can alıcı bir biçimde.

Adnan Binyazar'ın yeni deneme kitabı Ayna, "Bilginin Derin Kuyusu", "Eğitim: İnsanın 'insan' Olma Bilinci...", "Yaşamlarına, Düşünce Emeklerine Saygı!" bölümlerinden oluşuyor. Kitapta yer alan 46 deneme, bilgi, gözlem, yaşam üçgenindeki insana ayna tutuyor. Bu denemelerde Adnan Binyazar kimi bir kırık aynadan yola çıkıyor, kimi "büyük bir mağaza kapısı önündeki geniş alanda" boy veren "Gelincik'ten. Gelincik dedim de Sivas katliamı kurbanlarından şair Metin Altok'un şu dördüğü anımsadım: "Bir sap gelincik iki taş arasında/Bulmuş da boynunu uzatan hızı/Sallanır durur çiçeğiyle rüzgârda/Bütün gelinciklerden daha kırmızı", Gelincikçi vermeye kıyamayan eşekten yola çıkarak da şu gözlemini paylaşıyor okurla Adnan Binyazar: "Uygarlık, kültür, Avrupa Birliği, yurttaşlık ve insan hakları, kamunun mutluluğu, doğayı ve hayvanları koruma... üzerine yüzlerce yasa maddesi, binlerce ahlâk kuralı sıralansa; aslolan, insanın, eşeğin içgüdüyle kıyamadığı gelinciğe kıyamayacak bilince ermesidir." Kültürün işgal edilmişinden söz ederken de televizyonun insanın kültür yaşamını nasıl olumsuz etkilediğine dikkat çekiyor: "Polis oyunları, mafya acımasızlıkları, kadını mal sayıp aşağılayan diziler, seks manyağı kadınlar, bu kadınları pazarlayanlar, gelecekte insanın bir araçtan başka bir işe yaramayacağı ana düşüncesi üzerine kurgulanmış bilimkurgu filmleri, Amerikan dizilerinin yapay kopyaları, insan kişiliğini ayaklar altına alan düzeysizlikler!.." Arada iyi şeylere de yer vermeleri televizyon programlarının günahlarını hafifletmez.

Kitabındaki denemelerde 'yaratıcı dil' üstünde de duruyor Adnan Binyazar: "Yaratıcı bir eylemin sonucu olan sanat, kurgulamalar düzeneğidir. Ressamın biçim ve renk, bestecinin 'ses' düzeneklerini kurup kendine özgü bir biçim (üslup) oluşturmaya gibi, tek aracı sözcükler olan edebiyatçı da yapıtını, kendi yarattığı dille kurgular. Yazma ediminin ilk aşaması, beyinde oluşan düşünce/duygu dalgalarının yönlendirilmesidir." Öyle ya dil, "toplumsal düşüncenin, sanatsal arayışların" ürünüdür.

Ayakta kalabilmek

Adnan Binyazar, "hayatın derin sularında akıp" giden 'kırk beş' yıldır görmediği Diyarbakır'da bulamayacağı çocukluğunu da arar umutsuz bir biçimde. Dar gelirli bir ailenin çocuğu olarak "çay, kahve" içmeden, "çekirdek" çitlemeden, "her ay bir kitap alacak parayı" denkleştirmenin bir yolunu bulur çocukluğunda. Varlık Yayınları'nın Cep Kitapları dizisiyle okuma alışkanlığı edinen yazar, yalnızca edebiyatın değil, yaşamının, ayakta kalabilmenin okumaktan geçtiğini sık sık vurguluyor denemelerinde.

Yazar Köy Enstitüsü olur da okuduğu okula ve yıllara değinmeden durabilir mi? Adnan Binyazar da öne çıkması gereken yanlarıyla toplumumuzda silinmesi zor izler bırakan Köy Enstitüleri üstünde duruyor yeri geldikçe: "Köy Enstitülerinin kurulmasında temel amaç, yüzyıllarca hep bir yana itilmiş halkı aydınlatma olmakla birlikte, gelişme yoluna koyulmuş bir ülke insanını en kısa yoldan üretime geçirmektir de." Köy Enstitüsü yazarların ülkemizi aydınlatmak için gösterdikleri çabalara da dikkat çekmeden duramıyor Adnan Binyazar. Sonra günümüze dönüp baktığımızda eğitimin adım adım nasıl geriletildiğini, çöktürüldüğünü de ele alıyor Adnan Binyazar yüreği sızlaya sızlaya.

Dresden Devlet Kütüphanesi'ndeki Dede Korkut Kitabı'nın elyazmasından Cahit Sıtkı Tarancı'nın babasıyla ilgili bir anıya, Yapı Kredi'nin özenli bir biçimde okurla buluşturduğu Kâzım Taşkent adına düzenlenen Klasik Yapıtlar Dizisi'nden 'Yurt Sevgisi'ne, Nermin AbadanUnat'a saygıdan Bedrettin Tuncel'in mektuplarına, dünyamızı aydınlatan 'Aydınlanma Kuşağı'ndan Tahir Alangu'ya, Emin Özdemir'in 'dil bilinci'nden titiz ve çalışkan usta Alpay Kabacalı'ya, Sami Karaören'den gericiilerin öldürdüğü Ahmet Taner Kışlalı'ya, kansere yenik düşen şair Mehmet Başaran'ın eşi H. Birsan Başaran'ın günlüklerine... de ayrıntılı, titiz ve tadına doyumaz bir dil ustalığıyla samimi, sıcak bir biçimde okuruna açıyor yüreğini, düşüncelerini Adnan Binyazar.

Bir deneme kitabını anlatmak zordur; tek tek denemeleri ele almak hiç de kolay değildir. Eğer Adnan Binyazar gibi bir deneme ustasının dünyasına sokulabilmişsek yazdıklarını okurken hele bir de onunla ortak bir düşünce paydasında da buluşabilmişsek, işte o zaman denemelerin yazılış amacı yerine bulmuş demektir. Günümüze, toplumumuza, değişen değer yargılarımıza, kurumlarımıza, insanlarımıza, kültürümüze, sanatımıza, dünyamıza, okur olarak bize Ayna tutuyor yazdıklarıyla Adnan Binyazar; bizi bize apaçık, dupduru göstermek istiyor, eğer kendimizi onun tuttuğu Ayna'da görebilsek elbette. Kendimizi ve toplumumuzu, çağımızı anlamak bu denemeleri dikkatle okumaktan geçiyor dersem, inanın abartmış olmuyorum.

KAR TANELERİ

Yıldız PEKTAŞ

"Bugün okula başladım. Biraz heyecanlıyım, biraz da korkuyorum. Her şey o kadar yeni ve farklı ki! Burada, evimdeki kadar huzurlu ve mutlu olacağıma inanmak istiyorum. Biliyorum. Beni belki annem, babam kadar sevemezsiniz ama onlar gibi sever misiniz öğretmenim? Annem, okulda yeni şeyler öğreneceğimi söylüyor. Neler olduğunu biraz anlatır mısınız öğretmenim?"

Biliyor musunuz? Önceleri bana sadece 'bebek' diyorlardı. Benim de bir adım vardı ama kimse pek kullanmıyordu. Sonra yavaş yavaş adımla seslenmeye başladılar. Artık ben de bir 'varlık' olmaya başlamıştım. Şimdi ben bir öğrenciyim. Hem de sizin öğrenciniz. Nasıl anlatsam! Artık yeni bir kimliğim var. Üstelik bu, fotoğrafsız değil. Her şeyimle ben olmak istediğim bir kimlik. Yeni kimliğimi birlikte süsleyelim mi öğretmenim? Benim fotoğrafımı birlikte yerleştirelim mi?

Her yerin ve her şeyin kendine göre bir düzeni var biliyorum. Sınıfımızın da öyle. Ama bu düzeni kurarken lütfen beni korkutmayın. Korkum geçince gene bildiğimi okuyorum. Eğer birbirimizi seversek daha güzel bir sınıf düzeni kurarız gibi geliyor bana.

Biliyorum, bazen olmadık şeyler yapıp, sizi çileden çıkarıyor. Ama bu saçmalıklarım için bana ceza verirken iyi düşünün lütfen. Vereceğiniz ceza suçumdan ve yaşımdan büyük olmasın; bedenimde ve ruhumda derin bir iz bırakmasın. Bana öyle bir ceza verin ki; hatamı anlayayım, bir daha yapmayayım; biraz daha büyüdüğümde verdiğiniz ceza için sizi minnetle anayım.

Tabii ki ben, sizin tecrübelerinizden yoksunum. Her şeyi sizin kadar doğru, güzel ve çabuk yapamıyorum. Bazen hata üstüne hata yapıyorum. Beni eleştirir misiniz öğretmenim? Ama bunu lütfen herkesin içinde yapmayın, olur mu? Biliyorum, sizin de dinlenmeye ihtiyacınız var, ama örneğin bunu teneffüste yapar mısınız? Beni eleştirin öğretmenim. Ama lütfen onurumu ve cesaretimi kırmayın, size olan hayranlığımı sarsmayın.

Bazen küçük hileler yapıyorum. Kalemimin ucu kırıldı deyip sınıfta dolaşıyorum. Ya da sanki çok susamışım gibi sizi kandırıp dışarı çıkıyorum. Bunları ara sıra görmezden gelemez misiniz öğretmenim? Başım çok sıkışınca yalan da söylüyorum. Ama inanın isteyerek yapmıyorum bunu. Bir an, sanki başka çarem yokmuş gibi geliyor bana. Korkuyorum. O zaman beni affeder misiniz öğretmenim? Yalan söylemek istemiyorum.

Bazen de kendimi işe yaramaz hissediyorum. Çocuk olduğum için bir şey beceremem gibi geliyor. Oysa dünyada her varlığın bir anlamı, bir yararı var değil mi? Benim de işe yarayaçağım bir şey olmalı. Bunu bulmama yardım eder misiniz? Bir şeyleri mutlaka daha güzel yapıyor olmalıyım. Neler olduğunu denemeden bulamam. Bana bir şans verir misiniz öğretmenim?

menim?

Bazen sizi öfkeli ya da üzgün görüyorum. Kimbilir sizin de ne sıkıntılarınız vardır. Ara sıra ben de evdekilere kıızıyorum. Canım sıkın oluyor. Sıkıntılarımızı dışarda bırakmayı deneyelim mi öğretmenim? Mesela, derslerimizi oyun oynar gibi yapabiliriz. Hem canımız sıkılmaz hem de daha güzel öğreniriz.

Bazen de mesleğinizi sevmiyorsunuz, istemeden yapıyorsunuz gibi geliyor bana. Bunun benimle bir ilgisi yok, değil mi öğretmenim? Hem ben sizin mesleğinizi seviyorum. Eğer bir gün büyürsem ben de öğretmen olmak istiyorum.

Okumayazma öğrendim ama bu bana yetmiyor. Dilimizi daha güzel konuşmak istiyorum. Bana örnek olur musunuz? Mesela ara sıra bana kitap okur musunuz? Ha! Bir de, şu 'milenyum'un Türkçesini söyler misiniz öğretmenim?

Bazen kitabı kapatınca hiçbir şey hatırlamıyorum. Duvarlara bakıyorum. Onlar da hatırlatmıyor. Sanırım ezberlediğim şeyleri aklımda tutamıyorum.

Bana sürekli bir şeyler öğretmeye çalışmanız çok hoşuma gidiyor tabii. Ama biraz da nasıl öğreneceğimi bilmek istiyorum. Kendi öğrenme yollarımı oluşturmak ve kendi çalışma yöntemlerimi keşfetmek istiyorum.

Doğrusu bazen oyun oynamayı özledim. Annem, "önce derslerini bitir," diyor. Bu derslerle oyunu birleştirmenin bir yolu yok mu? Anneme sorar mısınız öğretmenim?

Her şeyi biliyorsunuz da hiç belli etmiyorsunuz gibi geliyor bana. Hani bilmiyormuş da yeni öğreniyormuş gibi oyun yapıyorsunuz. Ama bazen sizin de bilmediğiniz şeyler olamaz mı? Ya da bir an unutuverirsiniz. Aklımdadır. Dilinizin ucundadır da söyleyemezsiniz. Hem "bilmemek ayıp değil, öğrenmemek ayıp," değil mi öğretmenim? Gelin biz birlikte öğrenelim.

Geçenlerde bir şey okudum. Kış gelince lapa lapa kar yağar ya hani. Bu kar tanelerinin hiçbiri birbirine benzemezmiş. Her biri bambaşka bir kar tanesi imiş. Eğer çocuklar, okulumuzun kırmızı kiremitlerine yağın kar taneleri ise, ben de o kar tanelerinden biriyim öğretmenim. Kar taneleri de benim gibi okula gider mi, bilmem. Ben okula gidiyorum; ama sadece öğrenci değilim. Ben aynı zamanda; ağlayan, gülen, sevinen, üzülen; bazen korkan ve bazen cesur olan bir kar tanesiyim. Hiç erimek istemeyen bir kar tanesi...

"Okula başladığım gündü korkularım bitti. Bana karşı o kadar anlayışlı ve sabırlı davrandınız ki; artık okumayı yazmayı öğrendim ve size bu mektubu yazabiliyorum. Annemin ben küçükken okuduğu masalları şimdi ben ona okuyorum. Artık, ben onu uyutuyorum. Bu mektubu size, annem uyuduktan sonra gizlice yazıyorum. Sizinle biraz dertleşmek istiyorum öğretmenim..."

OKULLAR AÇILIRKEN

Turgay FİŞEKÇİ

Eylül ayı, hemen bütün öteki sorunların bir yana bırakıldığı bir dönem.

Çünkü okullar açılıyor.

Evlerimizin, çevremizin sevinç ve mutluluk kaynağı; bizlerin, ülkemizin, yeryüzünün geleceği çocuklarımız okula gidecekler.

Öğrenmeye, bilginin yaşamın özü olduğunu öğrenmeye gidecekler.

İnsanoğlunun yaşamak kadar doğal haklarından biri olan öğrenme hakkı, pek çok alanda olduğu gibi giderek sermaye düzeninin alım satım ilişkilerinden biri durumuna düşürülmekte.

Bir özel okul merakıdır gidiyor.

Özel okullarda çocuklara ödediğiniz paraya göre iyi eğitim veriliyor, ücretsiz olan devlet okullarındaki kötü (!) eğitim ise parası olmayanlara bırakılıyor.

Böyle bir yaklaşım olabilir mi diyeceksiniz... ama oluyor işte.

Böylelikle çocuklarımız sınıf farkı ve fırsat eşitsizliğinin ne olduğunu daha okumayı sökmeden öğrenmiş oluyorlar.

Bir ulusun, çocuklarına böyle bir ayrımcılık yapmaya hakkı var mıdır?

Olmamalı elbette. İstanbul'da da, Hakkâri'de de temel eğitim eşit ve aynı düzeyde olabilmeli. Bu, devletin anayasal bir görevidir. Bunu sağlayamayan hükümetler anayasal suç işlemişlerdir.

Kamu hizmetleri, devlet örgütünün, "Ben yapamıyorum gelsin özel sektör yapsın" diyebileceği bir alan değildir. Özel sektör, bir işte (bakın daha başlangıçta yapılan şey, hizmet olmaktan çıkıp 'iş'e dönüşüyor) kazanç görürse o alanla ilgilenir. Eğitim alanı da kazançlı bir iş ki, bunca yatırımcısı var.

Bu okullara para dökenler karşılığında ne alıyor?

Öğrencilerin daha çok ilgi görebildiği az kişili sınıflar, daha hoşgörülü bir ortam. Dersler dışında çeşitli etkinliklere katılma olanağı. Bu alanda özel okulların bir tür rekabet güdüsüyle abartılı bir yarış içinde oldukları da söylenebilir.

Diyeelim, eğitim için gerekli okul parasını ödediniz... ama giderler onunla kalmıyor. Çocuğunuz

okula başlar başlamaz, varsılığın türlü olanaklarıyla şımartılmış çocuklar arasında bir tüketim yarışçısı olarak buluyor kendini. Derslerinden çok giyimini kuşamını, ders saatleri dışındaki etkinlikleri, tatillerde neler yapılacağını vb. düşünmeye, öteki arkadaşlarıyla bu alanlarda yarışmaya başlıyor. Duyduğuma göre ilkokul çocuklarını Afrika'da safari turlarına götüren okullar bile varmış.

Böylesi bir rekabet ortamında yetişen çocukta, sağlıklı bir kişilik gelişimi beklenebilir mi?

Kamu yönetimi, öteki pek çok alanda olduğu gibi eğitim alanında da yurttaşlarını yalnız, çaresiz bırakmış durumda. Mesleğin gerektirdiği kişilik ve donanım özelliklerine sahip olamayan öğretmenlerden, çağdışı ders programlarına, baskıcı eğitimden okulsuzluklara dek bir içinden çıkılmaz vurdumduymazlıktır gidiyor.

İlk kez ilkokul beşinci sınıfa giden bir özel okul öğrencisinin doğru dürüst okuyamadığını gördüğümde hayrete düşmüştüm. Geçen yıl bir devlet okulunda öğretmenliğe başlayan bir arkadaşım lise iki öğrencileri arasında da okuma sorunu olan öğrenciler olduğunu söyledi.

Bir eğitim düzeni, yıllar süren eğitim sonunda okuma yazmayı bile doğru dürüst öğretemiyorsa geriye ne kalıyor?

*Her yıl eylül ayında, okullar açılırken
Kenar mahallelerin kadınları
Kırtasiyecilerde sıra olurlar
Ve defter kitap alırlar çocuklarına.
Umutsuzca bulup çıkarırlar son kuruşlarını
Eskimiş cüzdanlarından ve sızmanırlar
Bilim ne kadar pahalı diye. Bilmezler oysa
Ne kadar kötüdür
Çocuklara layık görülen bilim.*

(Bertolt Brecht)

(Cumhuriyet – 15.09.2004)

SU KAYNAKLARININ ÖNEMİ

Fikriye BALTACI

Çevre, bütün dünya insanların hassasiyet gösterdiği konuların başında gelmektedir. Ülkemizde Çevre ve Orman Bakanlığı'nın asli vazifesi dahilinde olan çevre kirliliği ve alınması gereken tedbirler hakkındaki faaliyetlerin yanı sıra, diğer devlet kuruluşları da doğrudan ya da dolaylı olarak çevre kirliliği konusunda birtakım çalışmalar içine girmektedir. Çevre duyarlılığı ile ülkemize hizmeti sürdüren DSİ, su kaynaklarını geliştirme yönündeki faaliyetleri ile birlikte çevre sektöründe de projeler geliştirmektedir. Çevre kirliliğinden etkilenen en geniş alanlar su kaynakları olup, bu da insan sağlığını olumsuz etkiliyor. Bu nedenle DSİ, yurt genelinde akarsularda kirlilik seviyesini yakından izliyor, sorumlu kişi ve kuruluşları ikaz ediyor.

Su kaynaklarımız kirlenmesin

Su, insanoğlunun ve diğer canlıların vazgeçilmez hayat kaynağıdır. “ Su gibi aziz ol” deyişinde suyun ne kadar önemli olduğu vurgulanmaktadır. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun Aralık 1992'de gerçekleştirilen oturumunda “ Uluslararası Su ve Çevre Konferansı” ile “ Birleşmiş Milletler Su ve Kalkınma Konferansı” gibi iki önemli toplantıda yapılan teklifler doğrultusunda, her yılın Mart ayının 22. gününün “ Dünya Su Günü” olarak kutlanması kararlaştırılmıştır. Su kaynakları bakımından dünyada ve ülkemizde durum nedir konusuna bakalım. Yeryüzünde suyun kolay bulunan, bütün canlıların ihtiyacını karşılayacak kadar çok sıradan bir kaynak olduğu düşünülebilir. Gerçekte su, dünyamızın kıt kaynaklarından birisi olup onun yerini tutabilecek bir kaynak yoktur. Dünyadaki toplam su miktarı 1 milyar 400 milyon kilometreküp'tür. Bu suyun % 97,5'i denizlerde ve okyanuslardaki tuzlu sulardan oluşmaktadır, içmeye ve kullanmaya elverişli değildir. Geriye kalan % 2,5'i tatlı su ve bunun da %3'ü yağış ve buharlaşma çevrimi ile yenilenebilir ve kullanılabilir özelliktedir. Kaldı ki son derece kısıtlı olan bu kaynaklar yeryüzündeki dengesiz dağılımı ile istenildiği an istenildiği yerde kolayca temin edilemiyor. Dünya nüfusu arttıkça, tatlı su kaynaklarına yönelik talepler de artıyor. Her 20 yılda iki katına çıkıyor. Yapılan araştırmalara göre 1950 yılında su kıtlığı çeken ülke sayısının 12 ve bu ülkelerde yaşayan toplam nüfusun 20 milyon, 1990 yılında ise su kıtlığı çeken ülke sayısının 26 ve toplam nüfusun 300 milyon olduğu görülmüştür. 2050 yılı için yapılan tahminler ise su kıtlığı çekecek ül-

ke sayısının 65 ve toplam nüfusun 7 milyar civarında olacağını göstermektedir.

Tatlı suların en önemli kaynağı yağışlardır. Ülkemiz dünyanın yarı kurak bir bölgesinde yer almaktadır. Dünya üzerine düşen yağış ortalaması 800 mm civarında iken bu değer ülkemizde yılda ortalama 643 mm'dir. Bölgeler arasında da büyük farklılıklar görülmekte, yağışlar bazı yörelerde yılda 3000 mm'yi aşarken bazı yörelerde 250 mm'nin altına düşmektedir. Bu nedenle, ülkemiz açısından su kaynakları planlama ve geliştirme çalışmaları önem arz etmektedir. Türkiye'ye düşen yağışlar ortalama 501 milyar m3 suya tekabül etmektedir. Bu suyun büyük bir miktarı akarsular ile denizlere ve kapalı havzalardaki göllere boşalmak üzere akışa geçmekte, bir kısmı yeraltına süzülmemekte, bir kısmı ise buharlaşmaktadır. Yani kullanılabilir su potansiyelimiz 110 milyar metreküp olup, bunun %16'sı içme ve kullanmada, %72'si tarımda, %12'si de sanayide tüketilmektedir.

Türkiye'de kişi başına düşen kullanılabilir su potansiyeli 1642 m3/yıl civarındadır. Türkiye su zengini olmayan ülkeler arasında yer almaktadır. 2020 yılında nüfusunun 95 milyona ulaşacağı tahmininden hareketle kişi başına düşen kullanılabilir su miktarının 1150 m3/yıl olacağı söylenebilir. Durum böyleyken bir yandan da su kaynakları üzerindeki olumsuz çevre baskıları giderek artıyor ve mevcut kaynaklar kirlenerek kullanılamaz hale geliyor. Gelecek nesillere sağlıklı ve yeterli su bırakabilmemiz için kaynaklarımızı korumamız ve akılcı kullanmamız gerekir.

Hastalıkların kaynağı kirlil çevre

Su kirliliği, su kaynağının kimyasal, fiziksel ve bakteriyolojik özelliklerinin olumsuz yönde değişmesi şeklinde tanımlanabilir. Kirlil sulardan kaynaklanan hastalıklar özellikle gelişmemiş ülkelerde ciddi sağlık problemlerine sebep olmaktadır. Bu ülkelerde bütün hastalıkların %80'i ve ölümlerin üçte biri kirlil sulardan kaynaklanmaktadır. Dünyada her gün ortalama 25 bin kişi sağlıksız su kullanılması yüzünden ölmektedir. Ülkemizde de son yıllarda sağlıksız sulardan kaynaklanan kolera, tifo, paratifo, dizanteri, hepatit, ishal, çocuk felci, sıtma gibi hastalıklar giderek artmaktadır.

Ülkemizde su kirliliğine etki eden başlıca etkenler; sanayileşme, şehirleşme, nüfus artışı ve zirai faaliyetlerdir. Sanayinin çevre üzerindeki olumsuz rolü diğer fak-

törlerden çok daha fazladır. Arıtılmadan deşarj edilen sanayi kuruluşlarının sıvı atıkları su kirliliğine ve dolaylı olarak toprak ve bitki örtüsü üzerinde aşırı kirlenmelere sebep olmakta ve çevrenin tahribatına yol açmaktadır. Ayrıca sanayileşme ile şehirlere göç olayı hızlı ve düzensiz kentleşmeye sebep olmaktadır. Bu da alt yapı yatırımlarındaki yetersizliği beraberinde getirmektedir. Gerekli tedbirler alınmadan sürdürülen bu faaliyetlerin su kaynaklarımızın çevre ve insan sağlığına zarar verecek yoğunlukta kirlenmesine neden olduğu kaçınılmaz bir gerçektir. Bu nedenle, su ile ilgili tüm kullanıcıların suyu miktar ve kalite bakımından korumaya yönelik tedbirleri almaları zorunludur.

Bir su kaynağının içme, sulama gibi amaçlar için kullanılabilmesi onun kalitesine bağlıdır. Suyun kalitesi onun fiziksel, kimyasal ve biyolojik içeriği ile tanımlanmaktadır. Renk, koku gibi su kalitesi parametreleri suyun fiziksel, çözünmüş oksijen miktarı gibi parametreler ise kimyasal özelliklerini ifade etmektedir. Hidrobiyolojik çalışmalarla suda izlenen canlı organizmalar ise suyun kalitesinin biyolojik olarak tanımlanmasına yardım etmektedir. Mevcut durumda DSİ’de 1979 yılından itibaren su kalite izleme çalışmaları yapılmakta ve 40’ın üzerinde parametre ölçülmektedir.

Susuz yaşayamayız. Sağlıklı kalmak için, hayvanlarımız ve bitkilerimiz için, kısaca yaşamımız için... Hepimiz kendi hayatımızda ve çevremizde içme suyu kaynaklarımızı korumada ve su tasarrufu sağlamada önyak olalım. Suyu kullandığımız her noktada tasarruf gerekliliğini düşünelim. Çevrecilik anlayışının yaygınlaştırılmasında yardımcı olalım. Erozyon kirliliğinin önlenmesi bakımından ağaç dikelim. Ormanlarımızı koruyalım. Unutmayalım; su çöl sicağında, afet durumlarında aranan ilk madde özelliğini sürekli korumuş, yangınları söndürmüş, kirliliği temizlemiştir. Sanayide, ulaşım ve gıda sektöründe, sporda, ebru sanatında kısaca her yerde su vardır.

Tuzlanmaya dikkat

Çevre kirliliğinden etkilenen diğer bir kaynağımız da topraklarımızdır. Günümüzde dünya giderek artan çevre sorunlarının etkisi altındadır. Su ve toprak kaynaklarımızın kirlenmesi ve azalması, ormanlarımızın yok olması, çölleşme, erozyon, plansız kentleşme ve sanayileşme çevre sorunlarının başında gelmektedir. Sorunları sürekli hale getiren en önemli olgu ise hızlı nüfus artışıdır. 2025 yılında 8 milyara ulaşacağı tahmin edilen dünya nüfusunun gıda güvenliğinin sağlanması ise ekonomik kalkınma ve onunla bütün oluşturan çevre sorunlarının

giderilmesi ile mümkün olacaktır. Dünyada ekili alanların % 15’ i sulanmakta, ancak toplam gıda üretiminin %36’sı bu alanlardan sağlanmaktadır. Sulama bir yandan yoksulluğun önlenmesi ve kalkınma hedeflerine ulaşılması için gıda üretiminde gerekli artışı sağlamakta, diğer yandan evsel, endüstriyel ve diğer kullanımlar nedeniyle oluşan su kıtlığı riski ile karşı karşıya kalmaktadır. Sulamayla tarımsal üretim alanında daha çok gübre ve tarım ilaçlarının kullanılması, hem insan, hem ürün, hem de toprak ve su üzerinde olumsuz etkilerde bulunmaktadır. Gübre ve tarım ilaçlarındaki standartlara uyulmadığı ve bu alanda yeterince bilgilendirme yapılmadığı takdirde insan hayatı tehdit altında kalmaktadır. Bilinçsiz tarım uygulamaları ve yağışlı dönemlerde topraktan yıkanma nedeniyle gübre ve tarım ilaçlarının yeraltı ve yüzey sularına taşınması hem su kalitesinde bozulmalara, hem de suyu kullananlar açısından önemli tehlikelere yol açmaktadır.

Sulamayla gelebilecek tehlikelerden biri de toprak verimliliği ile doğrudan ilişkili olan tuzlanma olayıdır. Tuzluluk dünya topraklarının önemli sorunlarından biridir. Dünyada her yıl 10 milyon hektar arazi tuzluluk etkisi ile elden çıkmaktadır. Özellikle kurak ve yarı kurak iklim bölgelerinde yetersiz yağış ve yüksek buharlaşma tuzluluğun başta gelen nedenlerindendir. Çukurova’da taban suyu yüksek arazilerde yeterli drenaj önlemi alınmadan yapılan sulama uygulamaları toprakta tuzlanma ve tarımsal üretimde verimsizliğin ortaya çıkmasına neden olmaktadır. Benzer biçimde, GAP Bölgemiz için önlem alınmadığı takdirde topraklarımızın uzun vadede çoraklaşma tehlikesiyle karşı karşıya kalacağı belirtilmektedir. Dünyada tarım arazilerinin sınırlı olduğu ve artan nüfusa paralel olarak besin ihtiyacının da hızla arttığı dikkate alınırsa en azından mevcut arazilerin daha verimli kullanılması gerektiği ortaya çıkmaktadır. Bu nedenle, tuzlu toprakların ıslahı ve ekonomik bir şekilde değerlendirilmesi son derece önemlidir.

Herhangi bir bölgede, özellikle bölge kalkınma faaliyetlerinin uygulandığı alanlarda, çevre iyi yönetilmediği takdirde hızlı ekonomik büyüme sürecinin devam ettirilemeyeceği yaygın kabul görmektedir. Bu konuda gerçek mesele ekonomik kalkınmayla çevre korunması arasında bir çelişki değil, sürekli ekonomik büyümeyi temin edecek bir çevre yönetiminin belirlenmesidir.

AYRILDIK

Hüsnü AYDOĞMUŞ

Gonca güller soldu, demetler bitti
Bahçıvan kayboldu, çekti de gitti
Boş kaldı bahçeler, tarumar etti
Hasret yollarına düştük, ayrıldık.

Usandı bizlerden, kayıba daldı
Değişti kisbesin, beyaz bez aldı
Son kez albümlerde resimi kaldı
Mecnuna döndürdü, gitti ayrıldık.

Yollar hep karmaşık, lambalar söndü
Geziniyordu o gün, gün de o gündü
Sanki de giderken güldü, öğündü
Hasret yollarına gitti, ayrıldık.

Her yanda aranan aşinası var
Kimi candan bağlı, kimi sadık yar
Kimi ahbap, kardeş sanki de bir yar
Anımız, canımız gitti, ayrıldık.

Bir mevsim değişti, bahar güz oldu
Kurudu fidanlar, gazelle doldu
Nice mevsimlerin, yaprağı soldu
Gülü, gülistanı soldu, ayrıldık.

Sukût bahanesi, ses yok seda yok
Atılmış kisbesi çöplüklerde çok
Ağlıyor eyali kendi burda yok
Usandı hayattan, gitti ayrıldık.

Ne idi gizlice sefere çıkmak
Eşten helallaşıp, günahın atmak
Gül yüzünden öpmek, elinden tutmak
Unuttu bizleri, gitti ayrıldık.

SİGARA ARKADAŞINIZ OLAMAZ

Doç. Dr. Şule AKÇAY

Günümüzdeki sigara içme oranları ile 2030 yıllarında tütünün yılda on milyon insanın ölümüne yol açacağı ve tüm dünyada en önemli ölüm nedeni durumuna geleceği varsayılmaktadır. Tütün, sağlığı tehdit eden pek çok etkinden farklıdır. Sigara, tüketiciler tarafından istenir. Ne yazık ki sigara içiciler sigaranın bir arkadaş olmadığını başlangıçta fark etmez ve fark ettiklerinde çok geç kalınmıştır.

Günümüzde sigaranın insan sağlığı üzerinde oluşturduğu zarar az sayıda kişi tartışmaktadır. Doktorların da içinde olduğu çoğu insan, bu önemsemedikleri ölümcül sonuçlar doğurabilen salgını durdurmak için yeterince çaba harcamamaktadır. Sigarayı içmenin sağlık üzerindeki olumsuz etkileri, kolesterolü yüksek gıdalarla beslenmeye pek benzemez. Sigara, sigara içmeyenlerin de sağlığına zarar verir. Sigara içen annelerin bebeklerinde solunum sistemi hastalığı ve ani bebek ölümleri riski daha yüksektir. Sigara içmeyen erişkinlerde ise, başkalarının içtiği sigara dumanının etkisinde kalma (pasif içicilik) farklı sağlık sorunlarına yol açabilir. Yani sigara içenler kendilerine verdikleri zararın yanı sıra, içmeyenlere de hak etmedikleri bir fiziksel bedel ödetmektedir.

Gelişmiş ülkelerde sigara içme oranları her geçen gün azalırken, gelişmekte olan ülkelerde artmaktadır. Ülkemizde de sigara içme alışkanlığının çok yaygın olduğu bir gerçektir.

Sigara içiminin bu denli "sosyal kabul gören bir davranış" olması, ülkemizde sigara içiminin bir salgın olmasının ana nedenidir. Sigara içmede hepimizin sorumluluğu vardır. On beş yaş üstü nüfusun yaklaşık yarısının, yani tahmini olarak on yedi milyon insanımızın sigara içiyor olmasını kabul etmek, bir anlamda bu "önlenebilir ölüm nedenine" göz yummaktadır.

Sigara başta akciğerler ve kalp olmak üzere, her türlü organa farklı boyutlarda zarar verir. Beyin, yemek borusu, mide, üreme organları, ağız, cilt, damarlar, kemikler, idrar yollarında, kanser başta olmak üzere farklı bozukluklar ortaya çıkabilir. Sigaranın ekonomik zararları da göz ardı edilemez. Günde bir paket sigara içenler, yılda ortalama 300-500 dolar harcama yapar. Sigara içenlerin yarısının, sigaraya bağlı gelişen hastalıklardan en az birisine yakalanma olasılığı da olduğundan, daha sonradan gelişecek hastalıkların tedavisi için harcanacak paralar da kişinin önemli eko-

nomik kayba uğramasına yol açar. "Sigara sağlığı ve parayı tüketir" demek yanlış olmaz. Sigara dumanı, 2000'i zehir, 4000 çeşit kimyasal madde içermektedir. Sigara içimi Dünya Sağlık Örgütü tarafından bir hastalık olarak ele alınmaktadır. Bu denli fazla sayıda hastası (sigara bağımlısı) olan bir ülkenin doktorları olarak görevimizin zor olduğu da bir gerçektir. Ancak sigara vazgeçilebilir bir alışkanlıktır. Sigara ya karşı alınan kapsamlı önlemler ve denetleme programları ile Amerika'da otuz altı milyon, Fransa'da sekiz milyon, İsviçre'de bir milyon insan sigarayı bırakmıştır. Neden bizim bu başarıya ulaşmamız olanaklı olmasın? Sigara bırakmayı sağlamada ilk adım, toplumun her kesiminden duyarlı insanların sigara içenleri, içmeme konusunda uyarmaları ve yönlendirmeleri olacaktır. Sigara bağımlılığının tedavisinde pek çok doktor rol alabilir. Aile hekimi, pratisyen hekim, göğüs hastalıkları, kalp hastalıkları, ruh ve sinir hastalıkları, iç hastalıkları başta olmak üzere her branştan doktor, öncelikle karşılaştığı her hastayı sigara alışkanlığı yönünden sorgulamalıdır. Ülkemizde sayıları giderek artan sigara bırakma poliklinikleri de sağlayacakları profesyonel destek ile sigara salgınını azaltacaktır.

İnsanoğlunun bu yüzyıl içinde sağlık durumunu düzeltmek için yapabileceği en büyük girişim toplumdaki sigara içme sıklığının azaltılmasıdır. Denetleme programlarının öncelikli hedefi gençlerdir. Sigaranın bağımlılık yapıcı bir madde olduğunu göz önüne alarak, sigara içen her dört kişiden üçünün kolayca tiryaki olduğunu anımsayarak, içmeyen genç toplumun hiç başlamaması hedefine de gerekli önemi vererek ulaşmalıyız.

Sigara içenlere mesajımız, sigarayı bırakmak için haklı yüzlerce gerekçeniz bulunmaktadır. Sigara sizin arkadaşınız olamaz, olsa olsa can düşmanınızdır. Sigara bırakmaya karar verdiğiniz noktada, bu kararı uygulamanızı kolaylaştıracak destek hizmet sizi beklemektedir.

Sigara içmeyenlere mesajımız, çevrenizdeki sigara içenleri de içmeme konusunda yüreklendirir, sigarayı neden sevmediğinizi açıklarsanız toplum sağlığına büyük bir hizmet sunmuş olacaksınız.

Yakın gelecekte tütünden arındırılmış bir dünyadan söz etmek istiyoruz.

AĞIN (KARAMAĞARA) KÖPRÜSÜ YAPIM ÇALIŞMALARI

İnş. Müh. Bener YILDIRIM

Köprü Hakkında Genel Bilgiler :

Elazığ İli (Elazığ-Arapgir) Ayrımı-Ağın İl Yolunda Ağın (Karamağara) Köprüsü Yapımı İş'i'nin ihalesi Eylül 2001'de yapılmış ve Karayolları Genel Müdürlüğü Köprüler Dairesi Başkanlığı tarafından ihale edilen işle ilgili olarak, Yüklenici REM Mühendislik - MEGA Yapı İnşaat Ortak Girişimi ile sözleşme yapılmıştır. İşin yapımı Ortak Girişim adına ve Alt-yüklenici sıfatıyla MEGA Yapı İnşaat ve Ticaret Ltd. Şti. tarafından yürütülmektedir.

Karayolları Genel Müdürlüğü Köprüler Dairesi Başkanlığı'nca Ağın Köprüsü ile ilgili ihale öncesi süreç içerisinde, Keban Baraj Gölü havzası üzerinde en optimum köprü yerleşim noktasının tespiti amacıyla uzun süreli arazi etüdü çalışmaları yapılmış, Karayolları 8. Bölge Müdürlüğü (Elazığ) tarafından koordine edilen söz konusu arazi etüdü çalışmaları sonrasında en uygun köprü geometrisi yerleşiminin, mevcut feribot iskelesinin 500 m kadar doğusunda, açıklığın en az olduğu kısımda olacağına karar verilmiştir.

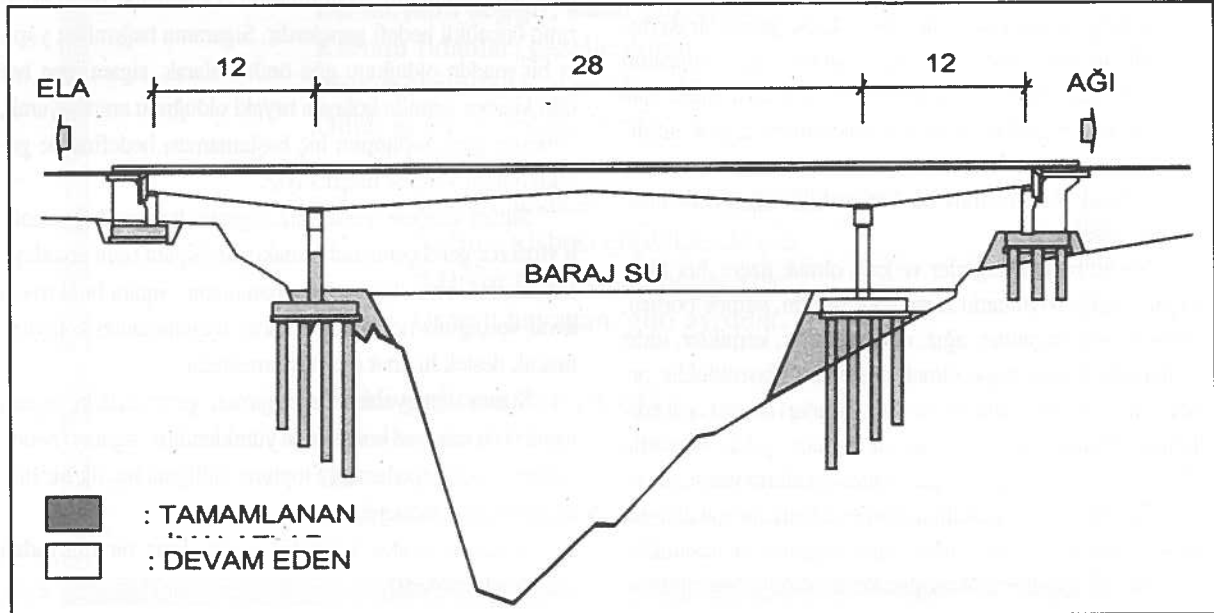
Ana-müteahhit REM-MEGA Ortaklığı ile sözleşme yapılarak işyeri teslimi yapılmasından sonra, Karayolları Genel Müdürlüğü'nce detaylı köprü projelerinin müteahhit firma tarafından hazırlatılmasına karar verilmiş ve sonrasında müteahhit firma tarafından 4 ayrı köprü tipi için alter-

natifli olarak hazırlanan öneri projeleri içerisinde "Serbest Konsollu Mütemadi Çelik Kutu Gövdeli Köprü Tipi" üzerinde mutabakat sağlanmıştır.

Seçilen köprü tipinin köprü yerine uygulanması ile ilgili çalışmalar esnasında, arazi topoğrafyası ve su derinlikleri, köprü özelliklerinin tercihi ile ilgili ana kriterler olmuştur. Bu doğrultuda, Karayolları Genel Müdürlüğü tarafından en ekonomik yapım metodu ve büyük ölçüde ülkemizde mevcut bulunan yapım teknolojilerinin kullanılması suretiyle inşa edilebileceği değerlendirilen köprü özellikleri aşağıdaki şekilde belirlenmiştir.

Köprü Tipi	: Serbest Konsollu Mütemadi Çelik Kutu Gövdeli Köprü
Köprü Boyu	: $120 + 280 + 120 = 520$ m
Köprü Açık. Adedi	: 3
Köprü Verevliği	: Yol eksenine dik
Köprü Genişliği	: 11,00 m
Taşıt Yolu Genişliği	: 8,00 m
Trafik Şeridi Adedi	: 2
Tretuvar Genişliği	: 1,50 m (her iki tarafta)
Taşıt Yüğü	: H20-S16
Köp. Ay. Yerleşimi	: 2'şer adet kenar ve orta ayak (h=30 m)

Yapılan köprü yerleşim çalışmaları sonucunda orta

bağlı olarak göl kotu seviyesi değişmekte ve genelde en düşük kot sene başında, en yüksek kot ise yıl ortasında oluşmaktadır.

2002 ve 2003 yılları içerisinde, Ağın Köprüsü yapımı işi ile ilgili Karayolları Genel Müdürlüğü Köprüler Dairesi Başkanlığı tarafından tahsis edilmiş olan ödenekler dahilinde; gerek Ağın gerekse Elazığ tarafındaki Kenar Ayaklar ile Elazığ tarafındaki Orta Ayağın mesnet altı bölgesine kadar ki kalıp, demir ve beton imalatları tamamlanmış bulunmaktadır.

Bu çerçevede, su seviyesinin düşük olduğu kış aylarında çalışma yapılabilmüş ve köprü temellerindeki 200 cm çapındaki fore kazıklarla beraber, sözü edilen yapı elemanlarının temel imalatları tamamlanabilmiştir.

Orta Ayak temellerinde, bir defada yapılması gereken takriben 200 ton mertebesinde betonarme donatısı imalatı ile 2000 m3 mertebesinde beton imalatı mevcuttur.

Ağın Köprüsünün Elazığ tarafındaki Orta Ayak temeli imalatlarına 2003 yılı Mart ayı sonlarına doğru başlanılmış ve su seviyesinin günlük olarak 60-70 cm mertebesinde artmaya başladığı dönem içerisinde söz konusu temel imalatları tamamlanabilmiştir. Öyle

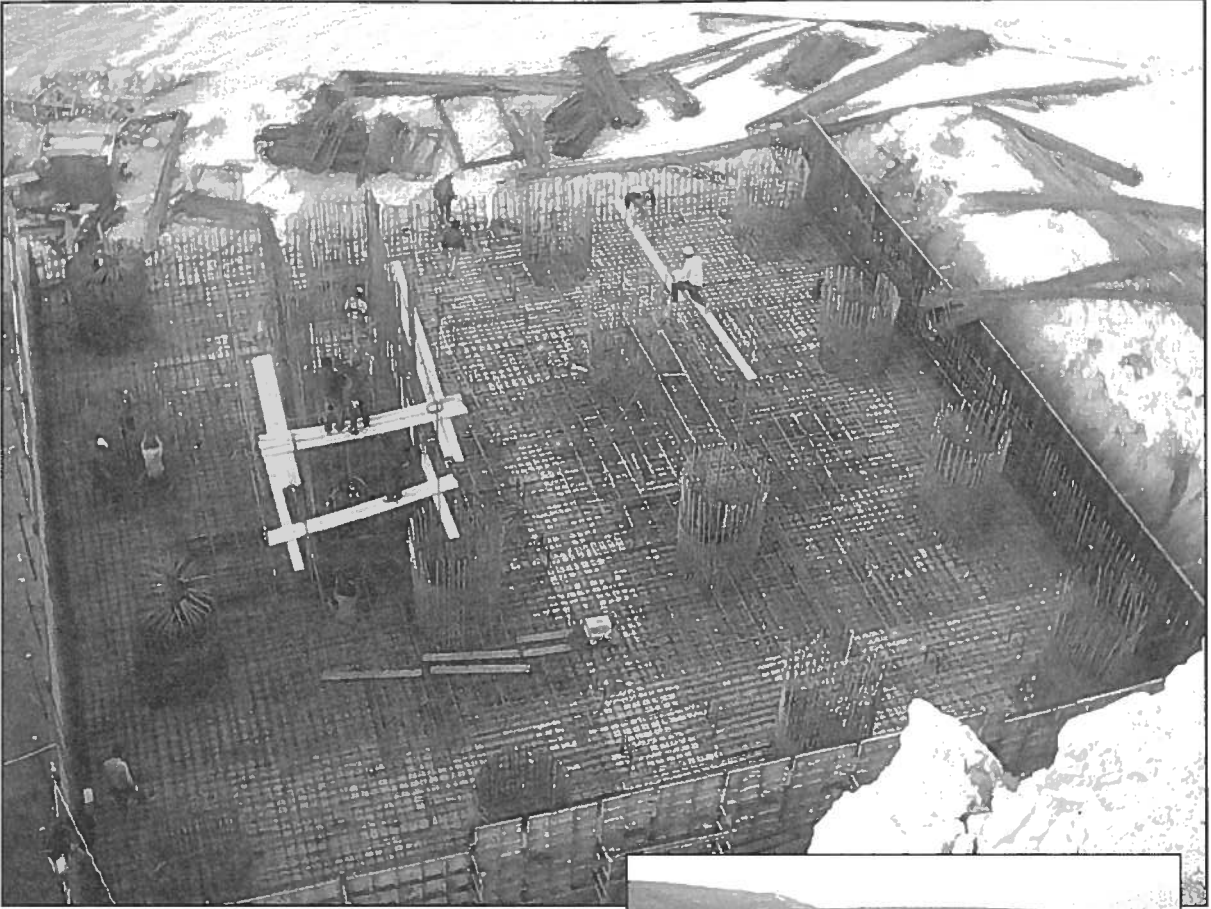
ki, Elazığ tarafındaki Orta Ayak temel betonu hızla yükselen su seviyesi nedeniyle çok yoğun bir ekip çalışması yapılarak 17 Nisan 2003 tarihinde tamamlanmış, ertesi gün daha temel kalıplarının tamamı sökülemeden temel su içinde kalmıştır.

Yaşanan bu tecrübe ve DSİ Genel Müdürlüğü'nün Keban Baraj Gölü su seviyesi ile ilgili tahminleri dikkate alınarak, 2004 yılı içinde yapılması planlanan Ağın tarafındaki temel imalatlarının yapılabilmesi için, 2003 yılına kıyasla bu sefer 1,5 ay öncesinde – Şubat 2004 başında – gerekli çalışmalara başlanılmış olmasına rağmen, bu dönemde yaşanan ve çok geniş bir baraj gölü havzasına sahip Keban Baraj Gölü'ndeki su seviyesinin bir kaç gün içerisinde hızla artmış olması nedeniyle; temel imalatlarının yapılması için su seviyesinin yeniden düşmesinin beklenilmesi zorunlu olmuştur.

DSİ Genel Müdürlüğü tarafından verilen bilgilere göre, Keban Baraj Gölü'ndeki su seviyesi takriben 20 Kasım 2004 tarihi itibarıyla yeniden temel imalatı için elverişli bir düzeye gelecek olup, Ağın tarafındaki temel imalatlarının bu dönem içerisinde tamamlanması planlanmaktadır.

DSİ Genel Müdürlüğü tarafından verilen bilgilere göre, Keban Baraj Gölü'ndeki su seviyesi takriben 20 Kasım 2004 tarihi itibarıyla yeniden temel imalatı için elverişli bir düzeye gelecek olup, Ağın tarafındaki temel imalatlarının bu dönem içerisinde tamamlanması planlanmaktadır.

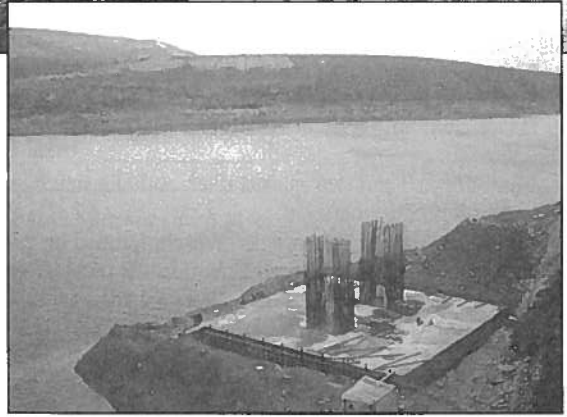
Su seviyesinin temel kotu altında bulunacağı yine aynı dönemde köprü orta ayak temel koruma dolgularının da yapılması gerekmekte olup, bu imalatların hızla yapılması için gerekli ön hazırlıklar tamamlanmış olup, su seviyesi uygun düzeye gelir gelmez Kasım 2004 içerisinde söz konusu dolgu imalatlarının da hızlı bir şekilde yapılması planlanmıştır.

Sonuç:

Keban Baraj Gölü'nde 1974 yılında su tutulmasına başlanıldığı günden bu güne kadar geçen 30 yıllık süre içerisinde, Elazığ ile olan karayolu bağlantısı su altında bulunan Ağın için hayati önemdeki Ağın (Karamağara) Köprüsü'nün yapım çalışmaları, Keban Gölü havzasındaki su seviyesinin imkan verdiği ölçüde devam etmektedir.

İklim koşullarının uygun olması halinde, su seviyesi Kasım 2004 sonlarına doğru çalışma yapılabilecek seviyeye düşecek ve derhal Ağın tarafındaki temel imalatları tamamlanacaktır.

Ağın tarafındaki orta ayak temelinin ve temel koruma dolgularının tamamlanması sonrasında, Ağın (Karamağara) Köprüsü'nün yapım aşamaları itibarıyla, artık Keban Baraj Gölü su seviyesinden bağımsız olarak çalışma yapı-

labilecek bir döneme girilecektir.

Bu aşamadan sonra ise, köprü yaklaşım dolguları ile imalatların tamamlanmasını müteakip, her biri 120 metre açıklıktaki çelik tabliyeli kenar açıklıkların yapımına başlanılacak ve Karayolları Genel Müdürlüğü tarafından tahsis edilecek ödeneklere ve ihale dosyası için keşif ilavesi yapılması ile ilgili işlemlerin gerçekleşmesine paralel olarak, mevcut müteahhit firma REM-MEGA Yapı Ortak Girişimi tarafından Ağın (Karamağara) Köprüsü yapım çalışmalarına hızla devam edilecektir.

HABERLER

• Ağın Kaymakamlığı Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı tarafından, Ağın ve köylerinde; 100 aileye 50 tonluk kömür, 150 aileye 20 milyar TL. gıda ve 94 öğrenciye de 13 milyar TL. tutarında eğitim yardımı yapıldı.

Konu hakkında açıklamada bulunan Ağın Kaymakamı Erdiç Filiz, yapılan yardımları sosyal devlet ilkesinin gerçekleşmesi bağlamında düşündüklerini, bu yardımların olanakların elverdiği ölçüde devam edeceğini ve yardıma gereksinim duyanların Vakfa başvuruda bulunmaları gerektiğini bildirdi.

• Ağın Kaymakamlığı tarafından 4 Eylül 2004 tarihinde 14 ailenin çocukları toplu olarak sünnet ettirildi.

• Ağın Merkez muhtarı ve Kızılay Şube Başkanı Kenan Çobanoğlu'nun çabalarıyla yardıma muhtaç 300 aileye Kızılay yardım paketi dağıtıldı.

Bu tür yardımların yoksul öğrencileri de kapsayacak şekilde genişletilebilmesi için değerli hemşehrilerimizin de katkılarını bekliyoruz.

• Ağın Dibekli Köyü muhtarı H. Gazi Yıldız, 4 Ekim 2004 tarihinde İstanbul'da yaşamını yitirmiştir.

Merhuma Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına ve sevenlerine başsağlığı dileriz.

Malatya muhabirimiz Emrullah Güler bildiriyor:

• Ağın Şenpınar Mahallesinden hemşehrimiz, İnönü Üniversitesi Araştırma Görevlisi H. Fazıl Ercan, İnönü Üniversitesi Konferans Salonu'nda seramik sergisi (ölüm, doğum, açlık, savaş vb.) düzenledi.

Hemşehrimizin Arslantepe Höyüğü'nden esinlenerek açtığı sergiye çok yoğun ilgi oldu.

• Malatya-Ağın Derneği Genel Sekreteri Y. Sümer Yalçın'ın kız kardeşi ve dergimiz yazarlarından Celal Yalçın'ın kızı Hatice Sümran, 16 Eylül 2004 günü Malatya'da yaşamını yitirmiştir.

Merhumeye Tanrı'dan rahmet diler, acılı ailesine başsağlığı dilekelerimizi sunarız.

• 2000 yılından beri İzmir'deki hemşehrilerimizi bir çatı altında toplayan, Esendere'de bulunan demek merkezi ve lokalle gerek hemşehriler arasında gerekse diğer sivil toplum örgütleriyle birleşmenin, kaynaşmanın en güzel örneklerini sergileyen İzmir Ağınlular Kültür ve Dayanışma Derneği'nde, olağan genel kurul toplantısı sonucunda yeni yönetim kurulu belli oldu ve yönetim şu isimlerden oluştu.

Başkan Şükrü Gencer, başkan yardımcılar Şemsettin Çakar, Osman Tekin, üyeler Vezni Erbakan, Mustafa Aslan, Seyfettin Murat, Ali Demirel, Naci Yılmaz, Murat Özer.

Yeni yönetim kurulu üyelerini kutluyor, görevlerinde başarılar diliyoruz.

• Değerli hemşehrilerimiz Av. Nesrin-Av. Caner Özer'in, 25 Temmuz 2004 tarihinde Kadıköy Şifa Hastanesi'nde adını Efe koydukları bir erkek çocukları dünyaya geldi.

Değerli hemşehrilerimiz Özgün-Selahattin Özer'le birlikte, genç Özer çiftini kutlar, Efe'ye yaşam boyu sağlık ve mutluluklar dileriz.

• Dergimiz abonelerinden değerli hemşehrilerimiz Leyla-Metin Keleştimur, Serap-Bülent Yalçın çiftinin 13 Ekim 2004 tarihinde Bayındır Tıp Merkezi'nde dünyaya gözlerini açan ve adı Nehir konulan torunları nedeniyle mutluluğu bir kez daha yaşadılar.

Keleştimur ve Yalçın ailelerini kutluyor, küçük Nehir'e yaşam boyu sağlık ve mutluluklar diliyoruz.

• Ağın Aşağıyabanlı Köyünden değerli hemşehrilerimiz Nebahat-Mevlüt Öksözoğlu, Banu-Murat Nalçacı'nın 16 Ekim 2004 tarihinde Gazi Üniversitesi Hastanesi'nde dünyaya gözlerini açan ve adı Umur konulan torunları nedeniyle mutluluğu bir kez daha yaşadılar.

Öksözoğlu ve Nalçacı ailelerini kutluyor, küçük Umur'a yaşam boyu sağlık ve mutluluklar diliyoruz.

• Ağın Kaşpınar Köyünden değerli hemşehrilerimiz Zeynep-Bedrettin Özcan çiftinin kızları Aysun Özcan ile Serkan Cengiz, 9 Eylül 2004 tarihinde saat 19.45'de Atakule Nikah Salonu'nda kıyılan nikahları sonucunda, evliler kervanına katıldılar.

Özcan ve Cengiz ailelerini kutlar, genç çifte yaşam boyu mutluluklar dileriz.

• Ağın Zabulbar Köyünden değerli hemşehrilerimiz Serpil-Mehmet Salim Özer'in oğulları Kıvanç ile Gülsün-Alparslan Sayılğan'ın kızları Aysegül, "Beraberliğimizin bu ilk gününde biz 'evet' derken, sizleri de aramızda görmekten kıvanç duyacağız" diyerek, 12 Eylül 2004 pazar günü saat 14.30'da Büyükhanlı Park Hotel'de yaşamlarını birleştirdiler.

Aileleri kutluyor, genç çifte yaşam boyu mutluluklar diliyoruz.

• Ağın Müderris Hüseyin Efendi mahallesinden rahmetli Şahin-Hatice Kocar'ın oğlu, Neşe Kocar'ın abisi, Feray, Seden, Selin, Murat Kocar'ın sevgili babaları, Aysegül Kocar'ın eşi Ferdi Kocar, yakalandığı amansız hastalıktan kurtulamayarak 27 Eylül 2004 tarihinde yaşamını yitirmiş ve ertesi gün İstanbul-Karacaahmet Mezarlığı'nda toprağa verilmiştir.

Merhuma Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına, sevenlerine, arkadaşlarına başsağlığı dileriz.

• Ağın Akpınar Mahallesinden Fatma Baltacı'nın eşi, Mehmet, Fikret, Fikriye Baltacı ile Servet Karadağ'ın sevgili babaları Necip Baltacı, 27 Ekim 2004 tarihinde Ankara'da yaşamını yitirmiş ve ertesi gün Karşıyaka Mezarlığı'nda toprağa verilmiştir.

Merhuma Tanrı'dan rahmet diler, tüm yakınlarının acısını paylaşıyoruz.

• Ağın Kurtuluş (Hünü) Köyünden rahmetli Hüseyin Güder'in eşi, rahmetli Turan Demirel, rahmetli Zeynep Taşkın, Sadettin, Kemal ve Levent Güder'in anneleri Fatma Güder, 29 Ekim 2004 tarihinde Kırıkkale'de yaşamını yitirmiş ve ertesi gün Ankara - Karşıyaka Mezarlığı'nda toprağa verilmiştir.

Merhumeye Tanrı'dan rahmet diler, tüm ailenin acılarını paylaşıyoruz.

DOĞUMLAR

Mahalle-Köy	Çocuğun Adı Soyadı	Baba Adı	Doğum Yeri	Doğum Tarihi
Uzungil Mahallesi	S. Nisa KARNAK	Fatih	Ümraniye	30.08.2004
Pul Köyü	Hasan Ufuk ÖZDEMİR	Ali	Fatih	03.09.2004
Tatarağası Mahallesi	Ece KAYA	Şener	Elazığ	07.09.2004
Beyelması Köyü	Eser ERGÖNÜL	Erhan	Kadıköy	09.09.2004
Saraycık Köyü	Mehmet İKİNCİ	Murat	Küçükçekmece	11.09.2004
Demirçarik Köyü	Merve DİRİCAN	Nedim	Malatya	13.09.2004
Pul Köyü	Hafize Elif ÖZER	Mustafa	Yeşilyurt	13.09.2004
Kaşpınar Köyü	Atahan HANAY	Fethi	Elazığ	14.09.2004
Yenipayam Köyü	Yusuf ÖZTÜRK	Ergin	Elazığ	27.09.2004
Samancı Köyü	Efe AYDIN	Mustafa Aytaç	Bandırma	02.10.2004
Hacıyusuf Mahallesi	Ayşe Baran BAYKUT	Hakan	Malatya	06.10.2004
Kuzgeçe Mahallesi	Tacettin EFE	Tayfun	Yenimahalle	06.10.2004
Saraycık Köyü	Çağla KARAOĞLU	Hüseyin	Malatya	15.10.2004
Başpınar Mahallesi	Tuana YAVUZ	İlker	Üsküdar	15.10.2004
Hacıyusuf Mahallesi	Ali Tunca İKİNCİ	Meriç	Altındağ	17.10.2004
Saraycık Köyü	Yunus İKİNCİ	Mehmet	Elazığ	21.10.2004

Dünyaya yeni gelen yavrularımıza sağlıklı uzun ömürler diler, ailelerini kutlarız.

EVLENENLER

Mahalle-Köy	Adı Soyadı	Evlenilenin Adı Soyadı	Evlenilen Yer	Evlenme Tarihi
Modanlı Köyü	Ahmet AKSOY	Buket MUT	Malatya	24.08.2004
Beyelması Köyü	Erdal ÜNAL	Selcan GÜLER	Elazığ	24.08.2004
Saraycık Köyü	Tamer ŞENGÜL	Mehtap KOÇAK	Güngören	25.08.2004
Hacıyusuf Mah.	Cihan YILMAZ	Aynur DAŞ	Keban	31.08.2004
Demirçarik Köyü	Osman ÇELİK	Hatice ERCAN	Ağın	02.09.2004
Akpınar Mahallesi	Murat UZUNOĞLU	Emine YÜKSELTEN	Osmangazi	02.09.2004
Akpınar Mahallesi	Murathan ÇELİK	Adile ÖZBAY	Hekimhan	04.09.2004
Yedibağ Köyü	Levent ORHAN	Songül YILDIZ	Ağın	07.09.2004
Kaşpınar Köyü	Aysun ÖZCAN	Müslim Serkan CENGİZ	Yenimahalle	09.09.2004
Dibekli Köyü	Ahmet Emin GÜNE	Neşe SEZER	Kadıköy	19.09.2004
Bademli Köyü	Mete YILMAZ	İlknur YILMAZ	Mamak	24.09.2004
Pul Köyü	Hüsnü BULUT	Aydan GÜRCAN	Ağın	28.09.2004
Şenpınar Mahallesi	Mehmet Levent SERTTAŞ	Nahide SELAM	Kd. Ereğli	04.10.2004
Yedibağ Köyü	Serdar KAYA	Nalan GÜNEŞ	Karşıyaka	08.10.2004
Yedibağ Köyü	Mehmet ÇAKAR	Remziye MERT	Beşiktaş	09.10.2004
Başpınar Mahallesi	Mehmet SELÇUK	Ayşegül YENİ	Seyhan	15.10.2004

Yeni evlenen hemşehrilerimizi ve eşlerini kutlar, ömür boyu mutluluklar dileriz.

ÖLÜMLER

Mahalle-Köy	Adı Soyadı	Doğum Tarihi	Ölüm Yeri	Ölüm Tarihi
Saraycık Köyü	Necati ÖZDEMİR	10.05.1979	Seyhan	28.08.2004
Öğrendik Köyü	Kazım ÇİMEN	11.03.1940	Ağın	01.09.2004
Beyelması Köyü	Saniye ÖZPEK	1909	Ağın	05.09.2004
Beyelması Köyü	Kadir YILMAZ	20.03.1966	Elazığ	05.09.2004
Bahadırlar Köyü	İbrahim Hakkı AYHAN	03.10.1924	Ağın	09.09.2004
Pul Köyü	Halime KARAKAŞ	01.02.1949	Malatya	09.09.2004
Tatarağası Mahallesi	Fatma SARIOĞLU	02.07.1931	Ağın	15.09.2004
Samancı Köyü	Hasan BALLIOĞLU	15.01.1934	Şişli	16.09.2004
Müd. Hüs. Efendi Mah.	İbrahim Hakkı TÖZÜN	1328	Ağın	19.09.2004
Kuzgeçe Mahallesi	M. Bahaettin KAVUNCU	1340	Ağın	21.09.2004
Müd. Hüs. Efendi Mah.	Fatma AKTAŞ	01.07.1926	Ağın	24.09.2004
Kaşpınar Köyü	Fikriye SELÇUK	1920	Kaşpınar	24.09.2004
Aşağıyabanlı Köyü	Cansu ÖZDEMİR	27.09.2002	Arapgir	27.09.2004
Altunayva Köyü	Hanife ERDOĞAN	1909	Altunayva	04.10.2004
Dibekli Köyü	Hüseyin Gazi YILDIZ	07.03.1946	Fatih	04.10.2004
Müd. Hüs. Efendi Mah.	Emine ÖZ	15.06.1948	Ağın	04.10.2004
Müd. Hüs. Efendi Mah.	Zeynep ÖZ	01.03.1925	Ağın	05.10.2004
Müd. Hüs. Efendi Mah.	Hayriye ÖZ	1917	Kadıköy	09.10.2004

Ölenlere Tanrı'dan rahmet, ailelerine ve yakınlarına başsağlığı dileriz.

DUYURU

BAYRAMLAŞMA TOPLANTISI

Ramazan Bayramının 2. günü (15 Kasım 2004 tarihinde)
Pazartesi saat: 13.00 - 16.00 arasında,
KENT-KOOP KÜLTÜR MERKEZİ Salonu'nda
(Batıkent İtfaiye Karşısı Tel: 354 06 98 - 354 14 05)
hemşehrilerimizle bayramlaşma toplantısı yapılacaktır.
Dergi abonelerimiz dışında duyuramadığımız
hemşehrilerimize de bildirmenizi özellikle istiyoruz.

Hep birlikte olmak dileğiyle...

**AĞIN KÜLTÜR ve
DAYANIŞMA DERNEĞİ**

